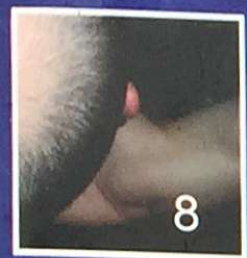

Voor Nederlandstalige mensen in Oman

RASKRABBEL

Hilarische
column van
het
Omannetje

8

Gonu

4

30

Onderzoek
naar de
charme
van
galerieën

Nieuwenhuijs RA
DSC/82
Coastal Area

vierde Krabbel

Colofon

De Raskrabbel is een tijdschrift voor **alle** Nederlandstaligen in **Oman** en verschijnt vier maal per jaar.

Vaste medewerkers redactie:
Miranda Dalessi, Sandra Kapoh,
Iwan de Lugt, Marie-Bernadette
Koper en Anne Marie de Jong

Illustraties:
van de auteur tenzij anders vermeld

Correcties:
Aukje Greasby
Martijn Dalessi

Financieel beheer en advertenties:
Wim Moelker
tel: 99265480

Samenstelling:
Miranda Dalessi
tel: 99327987

Pagina opmaak:
Miranda Dalessi

Druk:
Modern Color Printers L.L.C.

Distributie & Abonnementen:
Abonnement kosteloos en aan te vragen via het correspondentie-adres:
Marie-Bernadette Koper
P.O. Box 81,
Muscat 113, tel: 24677830
of e-mail: dalessi@omantel.net.om

Website: www.raskrabbel.nl

Sponsors:
zie adverteerders-index.

Uitgave mede mogelijk gemaakt door:

اللجنة الهولندية - عمان
Holland Comité Oman

a division of Ras al Hamra
Recreation Centre

De scholen zijn eindelijk weer begonnen, snel nog wat feesten voor de Ramadan begint, dit jaar kan het nog.

Deze Raskrabbel had in juli uit moeten komen maar door de cycloon Gonu is dat uitgesteld tot na de vakantie, nu dus. Al is het alweer een tijd geleden en is er al veel over te lezen geweest, we willen niet helemaal aan Gonu voorbijgaan. Iwan deelt met ons zijn eerste indrukken na de storm, in de vorm van een e-mail naar Nederland. Inmiddels kunnen we weer Mc Donalds halen en hebben we onze favoriete alternatieve supermarkt gevonden. Het went allemaal snel. Het zal dalijk raar zijn om bij de beach road gewoon weer rechtdoor te kunnen... Een tijd geleden was er sowieso nog geen weg, bekijkt u de foto maar eens op pagina 39 bij het artikel over het Oman van 1974-1978.

En verder was er de vrijmarkt, de islandswim en de koninginnedagreceptie. U zult het allemaal tegenkomen in deze Ras. Onze reporters hebben deze keer een aantal kunstgalerieën onder de loep genomen en u kunt weer genieten van de belevenissen van het Omannetje. Dit en nog meer, teveel om op te noemen, zorgt weer voor een volle, veelzijdige Raskrabbel.

En dan wil ik graag mijn opvolgster verwelkomen. Ze is heel enthousiast, gemotiveerd en zit bomvol nieuwe ideeën. We zijn heel blij dat ze ons team wil komen versterken... (tromgeroffel): Hilde van der Sterren!

Annet wil ik graag nogmaals bedanken voor haar inzet. Zij is inmiddels naar Miri vertrokken. Ikzelf zal haar lay-out functie overnemen.

Miranda Dalessi, hoofdredactrice

mirandadalessi@hotmail.com
dalessi@omantel.net.om
tel: 99327987

AnneMarie de
Jong,
correspondent

Sandra Kapoh,
correspondent

Marie
Bernadette,
distributie

Miranda
Dalessi,
hoofdredactie
en lay-out

Iwan de Lugt,
correspondent

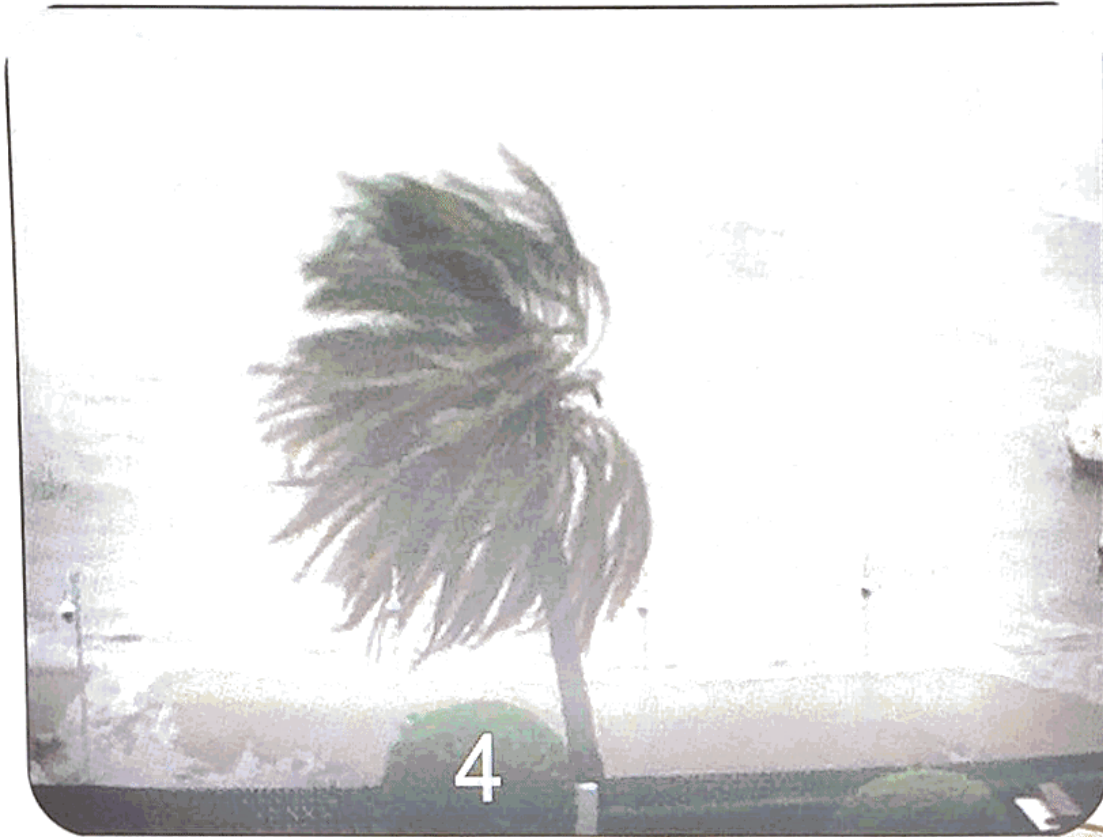

Aukje
Greasby,
proeflezer

**Deadline november nummer: woensdag
24 oktober**

raskrabbel

- 1** inleiding
- 2** inhoud
- 3** dit en dat
- 4** Gonu
- 7** Ambassadenieuws
- 8** Omannetje
- 10** Bliksembezoek aan Oman
- 12** De souq zit in mijn bloed
- 14** Nederlandse residentie moet wijken voor resort
- 15** Spotted: slang in de tuin
- 16** Koninginnedag in Nederland leuker?
- 17** Uitspraken
- 18** Holland Comite
- 19** Vrijmarkt
- 20** Fotopagina's vrijmarkt

- 22** Kinderpagina's
- 24** Teken en de ziekte van Lyme
- 26** Onverwachte ongelukjes
- 27** Boeken top 5
- 28** Transparantie
- 30** kunstgalerieën
- 33** Islandswim
- 34** Straatportretten Sayyala Terrace
- 37** WWWeetjes
- 38** Het Oman van vroeger 1974-1978
- 40** Aankondiging progressive dinner

Vaste info

Hollandse brievenbus:

Pascale Coymans
tel. 24675416
Fernanda
Buitenkamp
tel. 24597192
Margot Sickler
tel. 24677519
Anja van Neck
tel. 24678505

NB: vanaf januari zijn de portokosten van Nederlandse postzegels verhoogd naar 44 eurocent!

'De Karavaan':

Voor alle Nederlandse en/of Nederlandstalige peuters van twee tot drie jaar.
Liesbeth de Leeuw
tel: 24675321 of 92737901

Mother & baby support group:

Voor advies en informatie mbt zwangerschap en kraamtijd voor moeder en baby:

Eli Busby:

24678318/ 99592431
eabusby@omantel.net.om

Miranda Dalessi:

24567549/ 99327987
dalessi@omantel.net.om

Kijk ook eens op onze site: www.raskrabbel.nl

en bezoek het gastenboek op deze site

Nieuwe Nederlanders in Oman

Herman en Judith Visser, in Muscat sinds maart 2007

Christiaan en Amy Na, in Muscat sinds 28 februari 2007, met kinderen Timothy (04-05-99), Emily (02-10-01) en Catherine (23-03-04)

Aafje en Tobias Hootsen, in Muscat sinds 14 mei 2007, met dochter Jasmijn (20-09-06)

Geboren

Wouter Thomas, geboren op 24 april, zoon van Vincent en Jara van Engelen- van Bergen, broertje van Iris.

Pleun Mariette, geboren op 29 juni, dochter van Hans en Hilke van Tuyll van Serooskerken, zusje van Tijmen

Charlotte Sarah, geboren op 7 juli, dochter van Viviane en Edward Follows, zusje van Jonathan en Vyvette

Julia Caroline, geboren op 28 augustus, dochter van Heleen Klinkenberg en Edwin van der Geest, zusje van Eva en Niels

De Raskrabbel is een tijdschrift door en voor Nederlandssprekenden in Oman, dus niet alleen voor mensen van PDO. Behalve van Nederlanders uit Muscat, lezen we ook graag stukken van Nederlanders uit Sur en Sohar.

Iedereen is welkom kopij in te sturen!

Heb je wat leuks, interessants, leerzaams, etc te melden, stuur dit naar dalessi@omantel.net.om. (Teksten in Word en liefst meerdere foto's of illustraties los bijvoegen).

Advertentie-index

KLM	omslag, p.41
Royal Tours	14
Medident	15
BB&L	26
Al Qurum dierenarts	36
Swiss Air	achterkant

GONU - GONU - GONU - GONU - GONU - GONU - GONU -

Iwan licht twee dagen na de cycloon het thuisfront in per email

From: Iwan de Lugt
Sent: Friday, 8 June, 2007 7:00:55 PM
Subject: cycloon Gonu

Dag allemaal,

Daar zijn we weer! De situatie hier wordt in ieder geval voor ons weer langzaam normaal. Na een dagje stevig doorwerken is de rotzooi bij huis weer opgeruimd. De schade bij ons persoonlijk is minimaal: een omgevallen boom in de tuin, twee bomen die een deel van hun top kwijt zijn, en natuurlijk heel erg veel rotzooi (voornamelijk bladeren en takken) in de tuin en op de oprit. Ons huis had verder geen lekkages, en tijdens de storm zaten wij dan ook redelijk comfortabel: de airconditioning viel wel uit doordat de compressor nat werd, en we raakten een stroomgroep (een van de 30 aardlekschakelaars) kwijt doordat een buitenlamp verzoop, maar verder bleef alles het doen, zodat we gelukkig wel tv (op de spriet, want de satelietschotel deed het niet meer), radio en koelkast hadden. Gek genoeg is vanmiddag het water uitgevallen, dat heeft het door de hele cycloon gewoon gedaan....

Best wel eng, een cycloon. Maandagmorgen stond er een klein berichtje in de krant dat er een tropische storm onze kant op kwam. Later in de middag kregen we ongeveer tegelijkertijd van de Nederlandse ambassade en van PDO te horen dat dat een cycloon zou worden en dat die zeer zwaar zou gaan zijn. Dinsdag kwamen er meer alarmerende berichten, vergezeld van allerhande satellietfoto's en meteo-websites. Rond twee uur 's middags stuurde PDO alle werknemers naar huis. Er werd informatie rondgestuurd hoe je voor te bereiden op een cycloon en er werd ons gemeld dat we een evacuatie-tas bij de hand moesten houden. Later op de dag werden de lager gelegen delen van het PDO kamp inderdaad geëvacueerd. Ondanks het feit dat het tot zonsondergang vrijwel windstil en lichtbewolkt bleef, erg rustig gingen we niet slapen.

Rond drie uur 's nachts begon het te regenen. We werden op woensdagochtend wakker met flinke regen en wind, en het werd gedurende de dag erger en erger. Rond half negen waaide de eerste kruin uit een boom. Later in de middag maakten een paar zware windstoten een einde aan een hele serie bomen; die van ons en twee bomen waar we vanuit onze tuin op uitkeken vielen ongeveer tegelijkertijd. Om drie uur 's middags meldde de radio gelukkig echter al dat het zwaarste deel van de storm ons gepasseerd was. De rest van de dag en nacht restte ons regen en harde wind.

Toen wij dan ook laat op de middag even naar buiten kwamen wisten we nog niet wat de verwoestingen verder op in Qurum waren....

Bij ons in de straat lagen tientallen bomen om, een aantal ervan over de weg. Met de auto over de stoep konden we gelukkig

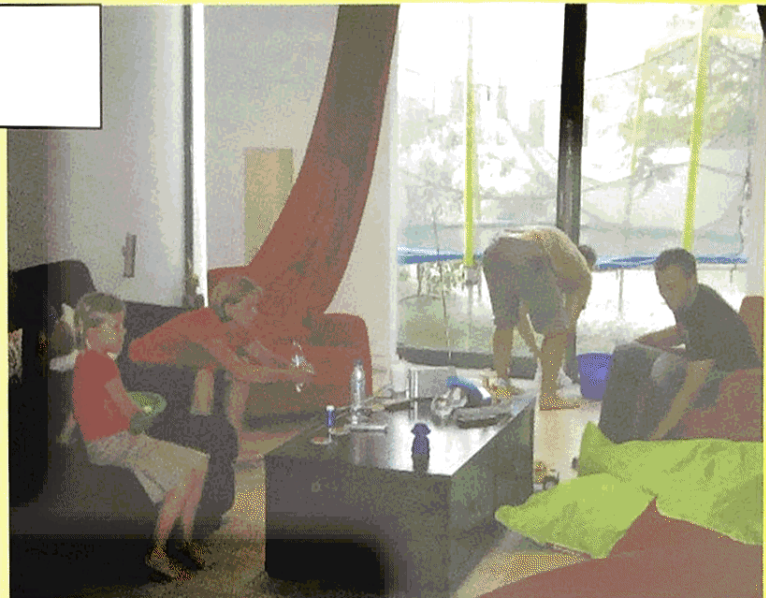

Dweilen

Dankzij de familie Bijen hadden de fam. Goedemoed & Visser een veilig onderkomen tijdens Gonu.

We hebben ons vermaakt met dweilen van het regenwater wat door de schuifpui naar binnen kwam (zie foto) en met het kijken naar de nieuwe film van de Kameleon.

Judith Visser

voorzichtig net overal langs. Een paar huizen waren delen van het dak kwijtgeraakt, en veel burens hadden zo veel binnenstromend water gehad (zowel over de grond als door het dak en langs de kozijnen), dat ze het de hele dag zonder stroom hadden moeten stellen. Wij hadden wat dat betreft geluk gehad omdat ons huis precies met een blinde muur, en dus met de lengte-as van het dak, in de wind lag. Al met al is het PDO kamp er goed vanaf gekomen. Veel bomen, golfplaten carports en hier en daar een dakdeel, dat lijkt vooralsnog de grootste schade.

Qurum is er erger aan toe. Dwars door Qurum loopt een enorme wadi, en aan weerszijden daarvan liggen de grote winkelcentra. Afgelopen winter waren die al een keer ondergelopen toen het regende en het waterpeil in de wadi erg steeg, maar nu is het gebied veranderd in een rampgebied. Het water is er twee meter hoog doorheengeraasd! Grasvelden zijn veranderd in diepe kuilen waarin water staat en autowrakken liggen, de wegen zijn nauwelijks nog herkenbaar want er liggen grindbanken van meer dan een meter dik overheen, en overal zijn winkelpuien weggeslagen. Waar stoepen kapotgebuldoerd zijn door de waterstroom liggen overal klinkers tussen de ronde rivierkeien, en reclamezuilen en verkeersborden liggen links en rechts in het puin. Het geheel is bedekt met een laag modder van 30cm dik. De oprit naar de snelweg, en een rijbaan van die snelweg is ook weggeslagen.

Dezelfde wadi heeft waar hij in een mangrovegebied in zee stroomt, ongeveer twee kilometer verder, een brug weggeslagen. Een zijarm sloeg nog een gat van 50 meter breed in dezelfde weg. Aan de rand van het mangrovegebied liggen twee maneges. Bij een ervan rijden we altijd paard. Ook daar is het water twee meter hoog doorheen gestroomd. De schade is enorm, en helaas zijn er een aantal paarden verdronken.

Het zal je niet verbazen dat dit deel van de stad al dagen zonder stroom en water zit. Verderop in the capital area schijnen supermarkten open te zijn. Hoe het met hun bevoorrading zit weten we niet. We hebben nog voorraad in huis voor een paar dagen en gaan morgen eens op strooptocht. De supermarkten waar we normaal onze boodschappen doen zullen voorlopig nog niet open zijn. Ze zijn allebei ondergelopen. Jammer voor die vriendelijke manager die ik op dinsdagavond in de 'al Fair' vroeg tot wanneer hij open zou blijven die avond (heel het land was al

officieel voor vier dagen naar huis gestuurd): "tot tien uur mijnheer, normal closing time, there is only going to be some rain and wind, no need to close down". Ik haalde er een laatste paar verse broden en extra water, samen met een grote groep andere verstandige hamsteraars.

En nu? Nu is het even afwachten. Overal zijn bulldozers bezig de wegen begaanbaar te maken en zaagploegen bezig gevallen bomen te verwijderen. Electriciteit is in grote delen van de stad soms aan, vaak uit, en stromend water is op veel plekken niet hersteld. De radio en televisie geven nauwelijks gedetailleerde informatie zodat we eigenlijk niet weten waar we aan toe zijn. Zoals gezegd zullen we morgen eens gaan kijken of de supermarkten die weer open zijn ook bevoorrad worden, maar anders zingen we het voorlopig ook nog wel even uit.

Concluderend: voor ons persoonlijk viel de cycloon alleszins mee. Het land Oman heeft echter een flinke klap gekregen en het zal nog wel even duren voor alles weer op orde is.

Hopelijk kunnen we volgende week gewoon op vakantie naar Nederland, we zijn er nu echt wel aan toe!

Groetjes

Iwan, Madelon en Ciska

Begin april heeft de ambassadeur, Annelies Bogaerd, een bezoek gebracht aan de **Nederlanders in Sur**. Met een gezellig diner en een bezoek aan Oman LNG heeft zij een goede indruk kunnen krijgen van de situatie in Sur.

Helaas konden niet alle in Sur woonachtige Nederlanders - vanwege de paasvakantie - aanwezig zijn, maar de ambassadeur zal in de tweede helft van dit jaar één van de door c.q. voor Nederlanders georganiseerde evenementen in Sur bijwonen.

De **Koninginnedagreceptie** was een succes. De ambassade was verheugd meer Nederlanders te mogen begroeten, ondanks het feit dat die avond de verkeerssituatie in Ruwi menigeen heeft tegengehouden. Diegenen die de verkeersstroom wel hebben doorstaan, konden dit jaar, naast de gebruikelijke haring, kaas en bitterballen, ook genieten van diverse Nederlandse zoetigheden als bokkepoetjes, kletsoppen, rijstevla en Haagse bluf.

Diezelfde week mochten we het **Rosenberg Trio** verwelkomen, dat met een spetterend optreden in het Intercontinental Hotel de vele aanwezigen heeft geboeid.

In mei vond de laatste gelegenheid voor Nederlanders, een **theemiddag** voor partners in de majlis van de residentie van de ambassadeur, plaats. Zoals de meeste Nederlanders inmiddels vast wel gehoord hebben, is de ambassadeur - vanwege een groots hotelproject - genoodzaakt haar huidige residentie te verlaten. Gelukkig heeft zij net op tijd een vervangende woonplek gevonden (zie bericht pagina 14).

Begin juni werd Oman opgeschrikt door **cycloon Gonu** die veel materiële schade heeft aangericht en ook slachtoffers heeft geëist. Gelukkig hebben alle Nederlanders in Oman de cycloon goed doorstaan, al hebben enkele Nederlandse gezinnen veel materiële schade geleden. De ambassade wenst hun sterkte met het weer bewoonbaar maken van hun huis en alle andere beslommeringen.

De zomer zal voor de ambassade in het teken staan van de verhuizing van de ambassadeur naar de nieuwe residentie, vervanging van apparatuur voor zowel de paspoort- als visumafgifte, en per 1 juli het waarnemen van het Portugese voorzitterschap van de EU.

REGISTRATIE JA of NEE?

De ambassade stuurt met enige regelmaat per email berichten aan alle Nederlanders die in het ambassade-adresbestand zijn opgenomen. Het gaat daarbij meestal om uitnodigingen voor specifiek Nederlandse activiteiten als concerten, vlootbezoeken, Koninginnedagreceptie en koffieochtenden. Sommigen onder u ontvangen deze berichten niet. Daarvoor kunnen twee redenen zijn. In de eerste plaats is het natuurlijk mogelijk dat de ambassade niet beschikt over uw huidige emailadres. De ambassade tracht het bestand zo actueel mogelijk te houden, maar dit is mede afhankelijk van uw melding.
(per email: mus-ca@minbuza.nl).

Veel vaker nog blijkt dat mensen zich niet hebben geregistreerd en dus niets ontvangen.

De Nederlandse Wet Bescherming Persoonsgegevens bepaalt wat een ambassade wel en niet mag doen. De ambassade mag NIET persoonsgegevens verstrekken aan derden (noch aan privépersonen noch aan instanties zoals de belastingdienst of gemeenten).

Als u zich bij de ambassade registreert geeft u aan dat uw gegevens mogen worden opgenomen in het bestand voor gebruik van ambassade doeleinden (uitnodigingen, informatievoorziening). Zolang u zichzelf niet heeft geregistreerd, kan en mag de ambassade niets doen, ook al bent u bekend bij de ambassade en is uw emailadres privé dan wel zakelijk bekend bij mensen van deze ambassade.

U kunt zich registreren door een formulier in te vullen. Het formulier is verkrijgbaar bij de ambassade, of via de website:
www.mfa.nl/mus/consulairezaken/registratie.html

Muscat, mei-juni 2007

SAFFERDEPLAF!

door Raskrabbels eigen anonieme correspondent

Het Omani

"Dat gaatie niet halen", denk ik nog, terwijl ik in mijn achteruitkijkspiegel kijk, om me vervolgens stevig schrap te zetten: KRAAAAK!... Uit het niets zitten er ineens twee Indiërs en een Omani op mijn achterbank. Goedemorgen! Achter hen de voorkant van een oranje vuilniswagen, op de plek waar ooit de kofferbak van mijn auto zat. Miljaar! Heb ik weer! Precies op het punt waar tweebaans eenbaans wordt en iedereen toch al een jaar of drie elke ochtend flink op de rem moet! Wijsheid komt maar niet met de jaren, blijkbaar. Gelukkig heeft mijn kofferbak, met de afmetingen van een middelgroot pierebadje, de klap opgevangen. Ik prijs me gelukkig dat ik net vanochtend het gisteravond vergeten doosje Heineken heb uitgeladen. Zou toch doodzonde zijn geweest van het kostbare goedje en ik weet niet of ik het bij de verzekering had kunnen claimen...

"Sorry Sir, maar mijn flip-flop floepte van de rem!"

Terwijl de Omani driver zijn excuses bij elkaar verzint, zitten de beide Indiërs er een beetje bij te knikkebollen. Op mijn vraag of ze last van hun nek hebben van de botsing knikkebollen ze een beetje harder waar ik maar uit opmaak dat alles normaal en in orde is.

Ik vraag de Omani jongeman om de politie te bellen en maak zelf van de gelegenheid gebruik om Nasser te bellen. Nasser is onze Public Relations Officer, onze vertaler en onze regelaar; een

echte 'Omanus van Alles' zeg maar. "Zorg dat je hier eerder bent dan de politie", maan ik hem tot opschieten want voordat je het weet word ik hier nog schuldig bevonden van 'het-van-achterenaangereden-woorden'. Nasser is er in drie minuten, de politie in drie kwartier. Als zij uiteindelijk arriveren, blijkt dat ze gewoon achteraan in de door ons veroorzaakte file waren aangesloten... waar waren die zwaailichten ook alweer voor? Enfin, vanuit hun versgepoetste auto schatten ze de situatie in en besluiten ze, nadat ze Nasser hebben opgemerkt, dat de chauffeur van de vuilniswagen fout is. Zonder uit hun auto te stappen gebieden ze de beste man om zijn rijbewijs en identiteitskaart bij mij persoonlijk in te leveren. Ik mag zijn papieren zolang houden totdat zijn verzekering heeft bevestigd dat ze alles zullen vergoeden. Nou, dat is een mooi karweitje voor Nasser en na hem alles in zijn handen te hebben geduwd, inclusief mijn auto sleutels (de voorkant doet het immers gewoon nog), begeef ik me in zijn auto weer verder op weg naar mijn werk.

Het verhaal van mijn aanrijding is eerder op kantoor gearriveerd dan ikzelf en op aanraden van mijn secretaresse moet ik toch maar even naar het ziekenhuis voor het geval er iets met mijn nek is. Ik poog met een variant van het Indische knikkebollen haar ervan te overtuigen dat ik nergens last van heb en dat die blauwe plekken op

Uit het niets zitten er ineens twee Indiërs en een Omani op mijn achterbank

mijn hoofd niet van de aanrijding maar gewoon van de kapper komen. Het mag niet helpen; naar de dokter! Ik ben echter niet zo'n dokter bezoeker en begeef me dan ook met, op zijn zachtst gezegd, een beetje tegenzin naar de kliniek.

Bij de kliniek aangekomen blijkt dat ik niet de enige ben die vanochtend door een vuilniswagen is

aangereden. Tenminste, zo lijkt het, want het is er druk, de wachtkamer zit vol en aan niemand is uiterlijk iets te zien. Ik probeer mij door de menigte heen te praten maar mijn 'Ik ben ernstig aangereden door een vuilkniswagen en ik heb denk ik mijn nek gebroken' en 'kijk, mijn hoofd zit los....' helpen allemaal niet. De receptioniste denkt niet verder dan wat haar is opgedragen en ik moet gewoon dáár gaan zitten en netjes op mijn beurt wachten...

Ik neem plaats naast een kleine man, op het oog vrolijk en gezond. Aangezien ik een lange wachtbeurt in het vooruitzicht heb probeer ik maar een gesprekje. Zijn naam is Kalavathapil Hemasari Sudakaran Batighama (begrijp ik gelijk waarom hij bij de dokter zit), komt uit Bangladesh en ik kan hem maar het beste 'Sud' noemen. Ik besluit echter om steeds zijn volledige naam te gebruiken

eindelijk alléén op. De foto's gaan naar Dokter Moosa die ze even zal bestuderen. Ik neem weer plaats naast Kalavathapil en vraag waarom hij eigenlijk hier is. Het blijkt dat hij ruzie heeft gehad met zijn broer. Ik kan het niet laten om te vragen hoe zijn broer heet. "Rodney", zegt hij.

Ik zeg: "Rodney? Is dat alles?" "Ja hoor, hoezo..?" Ik kan er met mijn verstand niet bij maar krijg geen kans om om opheldering te vragen want ik word alweer door Dokter Moosa naar binnen geroepen.

Als ik de spreekkamer binnenkom, zie ik dat Dokter Moosa met open mond naar mijn foto's staat te kijken. Ik schrik er even van. Onmiddellijk meen ik toch ergens linksachter een beetje pijn te voelen... maar nee hoor! Op mijn vraag hoe erg het is, antwoordt Dokter Moosa: "Ongelofelijk, beautiful! Your Sinuses are enormous! I've never

Op zijn vraag hoe ik heet besluit ik gelijk wraak te nemen

en dat kan hij wel waarderen. Dat ik elke keer struikel na de eerste zes lettergrepen maakt hem alleen maar hevig aan het lachen. Op zijn vraag hoe ik heet besluit ik gelijk wraak te nemen, wetende dat de Bangladeshi nogal eens moeite hebben met de 'p' en de 'f': "Frits" antwoord ik. Doodserieus, herhaalt hij mijn naam en hij stelt me niet teleur: "Prits"! Ik maak hem een complimentje om zijn uitspraak. Op zijn vraag wat 'goedemorgen' is in het Nederlands, grijp ik mijn tweede kans: "Sapperdeflap". Ik kan mijn lach niet houden als er vol overtuiging een welgemeend: "Safferdeplaf, Mister Prits!" uit zijn mond rolt. Ik zeg: "Safferdeplaf, Kalavathapil...", maar voordat ik zijn naam kan afmaken word ik door de dokter naar binnen geroepen...

"Doctor Moosa" stelt hij zich voor en vraagt wat het probleem is. "No problem" probeer ik nog, maar Dokter Moosa is onverbiddelijk en laat er geen gras over groeien. Hij besluit na mijn 'vuilniswagen-knikkebollen-flip-flop' uitleg dat er maar even een röntgenfoto van mijn nek en schedel moet worden gemaakt. Ik word naar de donkere kamer van de kliniek gestuurd alwaar de assistent van Dokter Moosa mij verwelkomt met een welgemeend "Welcome in the Darkroom, Sir". "Dank je, maar ik kom alleen voor een röntgenfoto", haast ik mij te antwoorden. Dat maken van die foto blijkt echter allerminst een eenvoudig karweitje. De assistent is er niet echt handig mee en pas na vier pogingen sta ik er

seen them so big!" Ik moet even denken wat mijn sinussen zijn maar besluit, na een blik op de foto, dat het mijn voorhoofdsholtes zijn. Het is inderdaad één grote lege ruimte op de foto. Er vallen me direct een stel grappen in die niet van zelfspot gespeend zouden zijn, maar ik zie Dokter Moosa zo in extase raken dat ik besluit een beetje respect te tonen voor mijn sinussen. Dokter Moosa vraagt of hij de foto's mag houden. Ik besluit de beste man een plezier te doen en zet er met een joviaal gebaar mijn handtekening onder: voor zijn verzameling curiosa!

Gelukkig blijkt dat er, behalve met mijn sinussen, met mij en met mijn nek niks aan de hand is en ik wordt vrijgesproken van iedere verdere behandeling. Terwijl ik me door het gangenstelsel van de kliniek een weg naar buiten baan, nog glimlachend van Dokter Moosa's reactie, hoor ik in de verte nog net een zacht maar verder perfect uitgesproken: "Safferdeplaf, Mister Prits!"

Omannetje

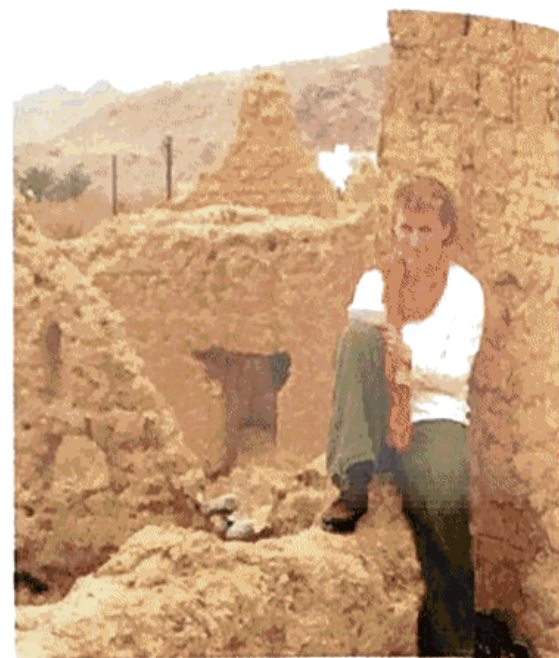
Bliksembezoek aan Oman

Zaterdag 23 april, eind van de middag: Sandra Kapoh en ik doen een rondje Qurum Natural Park in Qurum, op twee van de paarden uit 'haar' stal: ik op de vos Saeed, zij op de schimmel Faiza. Het is rustig in het park, Marah Land is nog niet open. Ik vraag Sandra de oren van het hoofd. Over op wadi gaan, over de Wahiba Challenge, over haar leven in Oman. En af en toe krijgt Sandra er een vraag doorheen tegen mij. Want dat leek ons een tof plan, toen ik haar (via Mark Koster) had gevonden en haar belde, een paar dagen terug vanuit Nizwa, om een afspraak te maken. Ik ben een dag of vijf op persreis in Oman om een reportage te schrijven voor het Nederlandse vrouwenblad Esta, Sandra is correspondent van de Raskrabbel: we zouden elkáár kunnen interviewen.

In de praktijk blijkt het lastig, vooral omdat ik maar door blijf vragen. Want elke vraag leidt tot een volgende. Hoe ben je hier eigenlijk terecht gekomen? Maar hoe vind je dan een huis? Wat maakt Oman prettig om te wonen? Wat is jouw indruk van de positie van vrouwen in Oman?

Weet je wat, concluderen we als we na het rondje park afstijgen bij de stallen, ik ga nog even met Sandra mee, dan gaan we naar de supermarkt (ik wil graag wat lokale producten mee naar huis nemen), dan kan zij mij daar interviewen.

Maar in de Al Fair in het CCC komt daar niets van terecht, want alles wat na een paar jaar in Oman woont heel normaal is, is voor mij nog mysterieus en vreemd en ánders. Er is een aparte pork shop, de helft van de groenten ken ik al niet (dat

Anne is als freelance reisjournalist een paar dagen in Oman om een reportage te schrijven voor een Nederlands vrouwenblad. Hier beschrijft ze haar ervaringen.

komkommerachtige geval is bitter gourd, wijst Sandra aan, en het smaakt heel vies), en de fresh labnen ball w-habet baraka, hoe zou dat smaken? Eindelijk leer ik wat de geur is die ik steeds niet thuis kon brengen: kardemom. En dan de rustgevende new age muziek op de achtergrond, met fluitende vogeltjes erdoorheen. Hebben ze in Utrecht bij de Albert Heijn ook niet!

Sandra weet intussen dat ik 41 ben en reisjournalist en thuis nog een gezin heb met een zoon van 9 en een dochter van 6. Daar kan ze natuurlijk geen verhaal voor de Raskrabbel mee schrijven, maar dat geeft niet, want weet je wat, ik ga nog even met Sandra mee naar huis, dan kan zij mij daar interviewen. Maar met een wijntje aan de keukentafel komt daar weer niets van terecht, want Sandra's man Oddy komt thuis uit zijn werk, en we hebben het over van alles, over het werken in Oman, het contact met de Omani's, de interviews die Sandra deed met Omani vrouwen en mannen, over de Sultan, over politiek, verschuivende verhoudingen en over dolfijnen.

Ik zuig alles op, maak aantekeningen, ik zit te genieten daar aan de keukentafel - alleen gaat het dus niet over wat ik nou eigenlijk kwam doen, en wat mijn indrukken zijn van Oman. 'Weet je wat,' zegt Sandra, als ze me een uurtje later terugrijdt naar mijn hotel, want over een paar uur zit ik alweer in het vliegtuig naar huis, 'als je nou thuis even een stukje schrijft over jouw ervaringen hier en wat je indrukken zijn?'

'Tuurlijk,' zeg ik. 'Gráág!'

Mijn bezoek aan Oman vond plaats op uitnodiging van het Omaans verkeersbureau. Ik ben sinds 1995 freelance reisjournalist (reisjournalistiek bedraagt ongeveer de helft van mijn werktijd, daarnaast schrijf ik ook 'gewone' verhalen, in

totaal maak ik zo'n 12-15 reizen per jaar, meestal binnen Europa) en een van mijn opdrachtgevers is het vrouwentijdschrift Esta. Hoewel Esta niet zo heel veel langere reisverhalen publiceert, reageerde mijn chef meteen enthousiast toen ik de Oman-uitnodiging doorstuurde. 'Leuk, doen!' zei Cécile. 'Oman is zo'n ander land, ik heb er totaal geen beeld van. Schrijf een verhaal, en ik wil vooral veel leren.'

Een heerlijke briefing, want het betekende dat mijn belangrijkste klus was om wat te leren deze reis. Een hele moeilijke ook, want als je maar een paar dagen in een land bent is het best moeilijk om alle indrukken die op je afkomen in een samenhangend verhaal te verwerken. Meestal reis ik individueel (met een fotograaf), in dit geval ging het om een groepsreis, maar wel een kleine, met naast mij nog twee journalisten: Joris van Drooge (voor de krant Spits en voor de uitgave Vakantie Magazine) en schrijver/fotograaf Tom van der Leij (voor het glossy tijdschrift Colorful en de ANP fotodienst).

De reis werd begeleid door Cindy Janssen van BrouwerBetist, het PR-bureau dat het Verkeersbureau in Nederland vertegenwoordigt - voor haar was het trouwens ook haar eerste bezoek aan Oman. We reisden met gids Abdul Rasool van Zahara Tours. De insteek van een persreis is steevast om journalisten en fotografen zoveel mogelijk te laten zien en meemaken in zo kort mogelijke tijd. In dit geval betekende het van dinsdagmiddag tot zaterdagmiddag een vrijwel non-stop programma: stadsrondrit in Muscat, via de kustroute naar Sur, door het binnenland (via onder meer Wahiba Sands) naar Nizwa en terug naar Muscat.

Aan het eind van de rit, op zaterdagmiddag, had ik babyschildpadjes in mijn hand gehouden, haaien in zee zien zwemmen, twee scholen dolfinnen door de golven zien schieten, gesnorkeld tussen vissen die je in Nederland alleen in Artis ziet, oude mannen zachtjes horen snurken in de moskee van Jalaan Bani Bu Ali, door vervallen forten gedwaald en karamelkleurige geitjes geaaid op de veemarkt in Nizwa.

Ik had Chinezen wegen zien bouwen, Indiërs in hotels zien werken en Pakistani wegen zien vegen. Gezien hoe een visser langzaam een grote tonijn zijn bootje binnenhaalde. Ik had pootje gebaad in een aflaj, waar kinderen aan het zwemmen waren, en gepicknickt onder een boom in de buurt van Al Hamra. Ik was bijna van mijn dribbelende ezeltje gevallen in Wadi Bani Khalid, met een Landcruiser over zandduinen gestoven in Wahiba Sands en ik had een munt met de beeltenis van Alexander de Grote in mijn handen gehouden.

Ik had portretten van Sultan Qaboos gezien. In een bedoeïentent, achter de balies van hotels, in musea, in winkels en in kapperszaakjes. Ik had de verhalen gehoord over de enorme ontwikkeling die Oman heeft doorgemaakt sinds hij in 1970 aan

de macht kwam. En gemerkt hoe mensen in verlegenheid worden gebracht door te gedetailleerde vragen over bijvoorbeeld de sultan, politiek, of politiek en religie. Toen ik in het museum in Muscat nietsvermoedend bij mijn gids informeerde of de Sultan eigenlijk getrouwd was (een onderwerp waarover ik eigenlijk nog nergens iets had kunnen vinden) kreeg hij meteen de slappe lach.

De laatste middag, zaterdag, voordat ik weer op Seeb International Airport werd verwacht om weer terug gekatapulteerd te worden naar Nederland, was behalve heel waardevol voor mijn verhaal voor mij ook een rustpunt. Éven rustig optrekken met iemand die hier al jaren woont en die mijn ervaringen een beetje in een kader kon plaatsen.

Nu ik dit schrijf, een paar dagen na terugkomst in Nederland, buitelen al die beelden en andere indrukken door mijn hoofd als een school dolfinnen en eigenlijk weet ik nog steeds niet waar ik moet beginnen als iemand me vraagt 'Hoe is dat nou, Oman?' Want behalve dat ik ontzettend veel heb gezien, meegemaakt en geleerd in die paar dagen Oman, realiseer ik me ook eens te meer hoeveel ik nog niet weet, hoeveel er nog tussen de regels zit, hoeveel historie dit land heeft waar ik nog maar net een beginnetje van heb gezien.

Wat me in elk geval bijblijft is hoe vriendelijk en zorgzaam de mensen zijn.

Op de dhow-werf in Sur: de eigenaar van de werf komt op Tom af en wijst: Tom heeft zonder het te merken zijn voet opengehaald en er loopt een straaltje bloed langs zijn hiel. De man komt met zakdoekjes, biedt aan een pleister te halen. Picknick in de wadi: we gaan in het zand zitten met onze lunchboxjes uit het hotel, vrijwel meteen komt een vrouw van de familie verderop een groot kleed brengen waar we op kunnen zitten. Even later komt iemand er iemand aan met een schaal vol rijst met groenten.

Hoe lang mocht dit stuk zijn, Sandra?

Eigenlijk is mijn eindconclusie samen te vatten in één gedachte: 'Wat een bijzonder land en wat zou ik hier graag een tijdje wonen om me er meer in te verdiepen!' En wat kon ik me voorstellen dat Sandra het hier verschrikkelijk naar haar zin heeft en voorlopig nog niet weg wil. Zoals ze zelf zei, nog los van het klimaat, de natuur, de ruimte, de huizen en nog veel meer leuke dingen: 'Hoe Oman zich ontwikkelt, hoe al die ontwikkelingen het sociale verkeer beïnvloeden en de relaties tussen mannen en vrouwen, dat fascineert me mateloos!'

Ik wil nog een keer terug! dacht ik, toen ik hier mijn koffer uitpakte en door de open achterdeur in de verte het verkeer over de A2 hoorde razen. Mijn kleren ruiken nog naar wierook.

Anne Wesseling

De souq zit in mijn bloed

kom Murtada pas voor het eerst persoonlijk tegen als ik in zijn nieuwe winkel binnenstap. Links en rechts zijn elektriciens en timmerlieden nog bezig met de "finishing touch". Toch kan je al zien dat het een zeer mooie zaak wordt, met houten lambrisering en sfeerrijke lampjes. Een beetje Duizend-en-een-nacht, en dat is natuurlijk wel zo gepasselijk, diep in het hart van Muttrah souq.

Zijn faam was hem al vooruitgesnel. Zijn vorige winkel aan de hoofdstraat, die inmiddels verkocht is, had behalve een grote hoeveelheid zilverwerk en khandjars altijd al een hoekje met zijn tekeningen, schilderijen en kalligrafeerwerk. Ik neusde daar altijd wel tussen als ik weer eens op snuffeltocht was, en had al eens een mooie pentekening van een jongetje met paard gekocht. Ooit vertelde een verkoper in die winkel me dat ze van de zaak te zijner tijd een echte kunstgalerie wilden maken, een welkome aanvulling op het winkelaanbod in de souq. En toen verdwenen de tekeningen plotseling naar een hoekje achter in de winkel, en staakte de aanvoer van nieuw werk... Wat was er aan de hand? Navraag leerde me dat de eigenaar van de winkel, een man die Murtada heette, tevens de artiest was die alle werkjes die te koop waren, maar helaas helaas; hij had ergens een andere baan aangenomen en het dus veel te druk om zich met de schone kunsten bezig te houden. Het zag er voor kunstminnend Muscat dus slecht uit!

Afijn, wat tijd ging voorbij en uiteraard kwam ik af en toe in de winkel langs. Dit is een van die zaakjes waar de verkopers nogal eens uitgebreid uitleg geven over de bouwstijl van een khandjar, aan welke vinger welke ring gedragen dient te worden et cetera, dus een praatje is zo gemaakt en ik vroeg, omdat ik op een gegeven moment kunst meer zag liggen, wat er toch

dat vraagt zeg!" kreeg ik als antwoord, wa Murtada was nèt vandaag in de souq! Als ik even geduld had dan zou hij hem wel even bellen dan kon ik meteen een afspraak maken om een kunstwerk te bestellen! Eh... Nou, zo hard zat ook niet om hem verlegen hoor! Maar de telefoon werd al gegrepen, er werd een en ander overlegd en toen vroeg de man me of ik hem wilde volgen. Dus wandelden we even later de souq door, o eega nietsvermoedend in een andere winkel achterlatend. En zo belandden we in Murtada's nieuwe winkel.

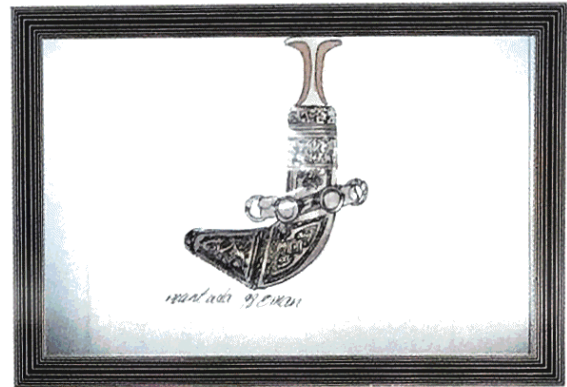
Een van de houten panelen schuift opzij en onthult iets, onzichtbaar weggewerkt in een klein kamertje achter deze verborgen deur...

Hij is geen bebaard ou mannetje

Hij is niet het oude bebaard mannetje dat ik in gedachten had. Mijn beeld van kunstenaars is kennelijk nogal stereotiep. Gewoon een leuke jonge man in dishdasha die graag de pen ter hand neemt. Maar ook een Senior Member van de Oman Society of Fine Arts, een van 's lands experts in Omaanse antiek, taxateur, en onder andere inkoper voor Bait Zubair.

Murtada heet me hartelijk welkom in zijn winkel en verontschuldigt zich voor de rommel. De winkel gaat over een week open en overal worden nog de puntjes op de "i" gezet. Het is een klein shopje aan het einde van een kort gangetje. Murtada vertelt me trots dat hij e

zijn eigen kalligrafeerwerk gaat verkopen. Op bestelling en klaar-terwijl-u-wacht wil hij klanten gaan voorzien van hun naam in het Arabisch, of spreekwoorden. Mogelijk gaat hij ook weer pentekeningen maken. Ik complimenteer hem met de kwaliteit van zijn werk, en dan glimlacht hij verlegen. Bedeesd vertelt hij me dat hij de winkel niet alleen geopend heeft vanwege de kunst. Hij kan gewoon niet zonder de souq! Hij denkt straks als de winkel écht geopend is, elke ochtend en soms in het weekend aanwezig te zijn. Maar misschien ook wel niet, het hangt er een beetje van af wanneer hij zin heeft, of wanneer de "nood

baan, maar hij is liever hier, in de drukte van marktkooplui, winkelend publiek en toeristen....

De souq zit in onze ziel

Murtada is geboren in Muttrah, net als zijn beide ouders. Sterker nog, de familie woont er al generaties. "De souq zit in onze ziel, wij zouden hier nooit weg kunnen blijven. We moeten de zeelucht in kunnen ademen." Hij vertelt dat de markt van Muttrah een verbazingwekkende plaats is. Wist ik wel dat hier al 800 jaar gewoond en gewerkt werd? Dat komt omdat in de wadi waarlangs Muttrah gebouwd werd een bron ontspringt. In combinatie met de baai, die een natuurlijke haven vormt, was het een ideale plek om je te vestigen. Natuurlijk, eens in de zoveel tijd stroomde de wadi over en verzwolg hij alles op zijn weg. De mensen raakten dan alles kwijt, maar dan herbouwden ze gewoon en begonnen ze helemaal opnieuw! Hij haalt zijn schouders op; ze zouden natuurlijk hoger op de bergwanden kunnen bouwen, zodat de wadi er niet meer bij kon, maar de mensen hier "zijn nou eenmaal gewend de wadi uit te dagen". Een beetje zoals de Nederlanders en hun dijken dus. "En bovendien is het wel zo gemakkelijk, zo'n breed vlak stuk land bij zee." Als het dus de komende winter weer hard regent en de souq blank staat, dan is het dus eigen schuld, dikke bult, denk ik stiekem...

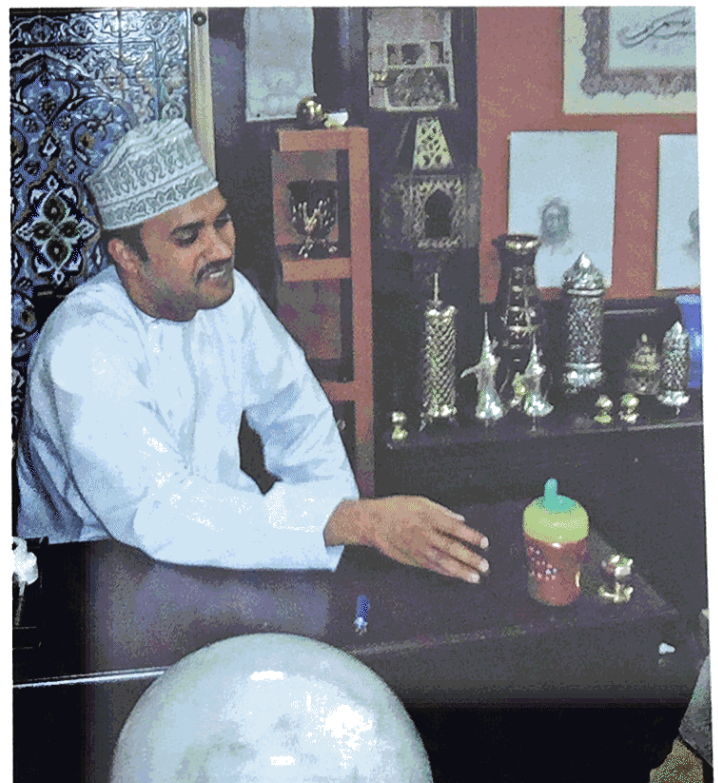
Murtada boert niet slecht. Naast zijn baan (in de toeristenindustrie, maar ik moest maar niet melden waar precies. Het is in ieder geval een goede carrière) en zijn nieuwe winkeltje heeft hij een paar winkelpanden in de souq. De eerdergenoemde winkel bijvoorbeeld, waarvan hij de boedel en de bedrijfsvoering van de hand gedaan heeft, maar waarvan hij het pand nog wel in bezit heeft. Een breed armgebaar: "Vastgoed in Muttrah souq is peperduur! De prijzen stijgen op dit moment erg hard, want er komt bijna nooit iets vrij. Een prima investering, hoor!"

Vlak voor we afscheid nemen staat hij op, lacht samenzweerderig en zegt dat hij me een geheimpje laat zien. Hij loopt naar de hoek van de winkel, zegt "dit heeft me een fortuin gekost, speciaal aan laten leggen." Hij legt een hand op de muur. Een van de houten panelen schuift opzij en onthult, onzichtbaar weggewerkt in een klein kamertje achter deze verborgen deur... het enige toilet in Muttrah Souq!

murtadamur@yahoo.com

Iwan de Lugt

Hij is liever hier, in de drukte van marktkooplui, winkelend publiek en toeristen....

Nederlandse Residentie moet wijken voor Resort

Op 10 juli verhuist onze Nederlandse Ambassadeur Annelies Boogaardt naar Qurm Heights in de buurt van het Crowne Plaza Hotel. Zij is daarmee een van de laatste bewoners van het Wadi-complex. Een lommerrijk buurtje met een idyllische ligging direct aan zee. Eigenlijk had onze ambassadeur al op 30 april moeten verhuizen, maar welke goedgeaarde Nederlander verhuist er nou op Koninginnedag?

Gelukkig volgde er geen uitzetting en kon men rustig verder op zoek gaan naar een passende nieuwe ambtswoning. Het adembenemende uitzicht van de residentie in het Wadi-complex zal er niet meer zijn, maar de nieuwe ambtswoning biedt nog genoeg mogelijkheden voor ontvangsten, zoals wij die gewend waren. Annelies Boogaardt zal zelf nog een jaar aanblijven als Nederlandse Ambassadeur in Oman. Het Wadi-complex zal onder de sloophamer verdwijnen en plaats maken voor een Four Seasons Hotel.

Tijdens een korte speech op deze laatste Nederlandse themmiddag in mei sprak Annelies Boogaardt onder

andere haar waardering uit voor al het werk van het Holland Comité en al die andere actieve Nederlanders. Daarnaast benadrukte zij nog eens het belang van het registreren van nieuwe Nederlanders bij de ambassade. Alleen diegenen die geregistreerd staan kunnen in geval van calamiteiten, maar ook voor andere activiteiten die georganiseerd worden door de Nederlandse Ambassade, op de hoogte gesteld worden. Ook adreswijzigingen, veranderingen betreffende telefoon en e-mail dienen officieel doorgegeven te worden. Zegt dit voort!

De thee zag er overigens zoals altijd weer goed verzorgd uit met heerlijke lekkernijen zoals appeltaart, roomsoesjes en naast thee ook bakjes Hollandse troost en een wijntje toe. Dank je wel Annelies.

Wij wensen haar een goede verhuizing en zijn uiteraard nieuwsgierig naar haar nieuwe ambtswoning. Daarover hopelijk meer in de volgende Raskrabbel.

Anne Marie de Jong

Verwelkom uw Familie en Kennissen

**Per KLM vanaf Amsterdam
Naar Muscat of Dubai**

RoyalTours
The Netherlands

Reeds meer dan 20 jaar uw specialist

HOOFDSTRAAT 19 2406 GD ALPHEN A/D RIJN

TEL. +31-172-425300 FAX +31-172-475444

www.royaltours.nl

SPOTTED

SLANG IN DE TUIN

Wij troffen deze slang aan in onze zandbak terwijl de kinderen ernaast zaten te spelen in de waterbak op nog geen 3 meter afstand. Omdat wij altijd een deksel op de zandbak hebben waren we niet bedacht op dit stukje natuur in de zandbak; het beestje was erin gekropen terwijl de kinderen daar buiten aan het spelen waren. Deze slang werd dus blijkbaar niet gestoord door hun lawaai.

Volgens het boekje 'a guide to family safety' dat uitgegeven wordt door PDO gaat het hier om een carpet ook wel een saw scaled viper genoemd.

Ik citeer even uit het boekje: **'The carpet or saw scaled viper (Hamsha Afa; Dhuffa) is the most common dangerous snake in Oman and can be recognized by the cryptic carpet pattern and a short tail. When alarmed it makes a sawing or hissing noise.'**

Behalve het feit dat het een behoorlijk grote slang was, verontrustte het me ook dat het beest niet weg wilde gaan en zich niet liet afschrikken door ons. In plaats daarvan maakte het (inderdaad) een waarschuwend sissend geluid.

Wat de schaal van de foto's betreft: de blaadjes die ernaast liggen zijn van een *figus benjaminus*; zo'n 5 cm lang. Het beest zelf was ongeveer 175 cm.

Viviane Follows

MEDIDENT

**WE HAVE MOVED...
... NOT FAR AND OUR
NUMBERS STAY THE SAME!**

**Medical/Physio
2460 0668**

**Dental
2460 1688**

Way 2124
House 1920 B

MEDIDENT
P.O. Box: 2623, PC: 112,
Muscat, Sultanate of Oman.
Tel: 24600 668, 24601688

Koninginnedag in Holland leuker?

De vrijdagmarkt was weer erg geslaagd dit jaar. Complimenten voor het Holland Comité voor de goede organisatie. Deze keer hadden ze Beatrix en Maxima zover gekregen dat ze met z'n tweeën aanwezig waren in onze kleine Hollandse gemeenschap. Ze genoten zichtbaar van hun bezoek. Is het u nog opgevallen dat Maxima blijkbaar nog niet zo doorgewinterd is als onze vorstin? Uit vertrouwelijke bronnen hoorde ik dat ze even last had van plankenkoorts vlak voordat ze haar opwachting in Sayyala moest maken. Een glas wijn deed echter wonderen en zodoende heeft niemand er wat van gemerkt. Een echte vakvrouw: ze ritselde zelfs niet met haar boeketje dat ze aangeboden kreeg tijdens de opening van de markt. Desondanks vind ik dat haar schoonmoeder groot gelijk heeft. Onze koningin is van mening dat Maxima en manlief nog even moet wachten met het bestijgen van de troon. "Kind", schijnt ze gezegd te hebben, "geniet toch nog een tijdje van je gezinnetje voordat je je in een fulltime baan stort". Prompt kocht Maxima bij één van de stalletjes een jampot vol met guppen voor haar dochters. Een groot succes blijkbaar, want op 30 april bleef ze lekker thuis om samen met de meisjes de nieuwe aanwinsten in het in allerijl aangeschafte aquarium te bewonderen.

De koningin had in haar plaats de voltallige familie op sleeptouw genomen op haar traditionele toer door Holland. Ik heb daarvan een stukje op BVN-tv gezien. Ze waren in Den Bosch aangeland en

het was een gezellige boel. Ze hadden de grootste lol zo te zien. De pret werkte aanstekelijk en daardoor kwam het dat ik toch naar de Koninginnedag receptie in het Al Bustan ging, terwijl ik eigenlijk een drukke dag had gehad en er naar verlangde vroeg m'n bed in te duiken. Was ik even blij dat ik was gegaan! Men had zichzelf daar overtroffen met de heerlijkste hapjes. De bitterballen waren in groten getale aanwezig en omdat ik en nog een heleboel Medelanders, die dingen met name buiten de Hollandse grenzen niet te versmaden vinden, stortten we ons er vol enthousiasme op. Handig als je dan al een 'binnenlandse connectie' hebt. Christopher Chorus, bekend als dé Nederlander in het Al Bustan, regelde gelijk een volle schaal richting ons groepje. Er ontspon zich een hele discussie over van welk merk deze partij afkomstig was. Daar waren we het toch al snel over eens. Als Nederlander in het buitenland weet je gewoon welke de echt goede bitterballen zijn en dit waren de echt goede. Prima geregeld door onze ambassade!

De haring scheen ook erg lekker te zijn. Niet uit vacuüm getrokken plastic, maar spartelvers ingevlogen. Dat kon uit eerste hand bevestigd worden (goh, was dat trouwens niet onze koningin?). Ik heb ze niet gehaald, want werd opgehouden door de talrijke Hollandse kazen en nog meer bitterballen. Deze laatste bleven maar binnenrollen en dat was een hele belevenis voor ons Nederlanders die, jaren geleden, de recepties in de tuin van de ambassadeur nog meegemaakt

hebben. Daar moest je ellebogen om er een te bemachtigen. Was je niet listig genoeg dan greep je mis en moest je het doen met iemand die er wel eentje te pakken had gekregen. Deze mensen waren ineens bijzonder in trek en hele groepjes stonden bij zo iemand te bedelen om een stukje. En heel dichtbij ook. Het gezegde "aan iemands lippen hangen" kon niet beter geïllustreerd worden als toen, om de eenvoudige reden dat de gelukkige eter nog zeker een minuut zo'n heerlijk riekende 'bb-adem' had. Nou, van dat trauma zijn we voorgoed af. Er waren zoveel bitterballen dat we ze zelfs durfden aan te bevelen aan de Omaanse gasten. Er behoort rundvlees in te zitten (minimaal natuurlijk, het liefst vooral grijsbruine prut), maar op het er naast geplaatste bordje stond 'pork'. Dat schrok de moslimdame die ik de laatste 3 jaar telkens weer tegenkom op de Koninginnedag receptie (en alleen daar) geenszins af. We herkennen elkaar altijd meteen en voeren een gesprek alsof we al jaren vriendinnen zijn. Zij heeft ook 3 jongens en we wisselen nieuwtjes uit waar we vorig jaar gestopt zijn. Afijn, met gevoel voor avontuur pakte ze op een gegeven moment ook een bitterbal van de schaal en doopte 'm in navolging op ons voorbeeld in de mosterd. Toen wilde ze wel even weten wat ze kon verwachten, dus hebben we haar zo goed mogelijk proberen voor te lichten. Maar ja, hoe beschrijf je een goddelijke Hollandse bitterbal. Uiteindelijk konden we alleen heel zeker zeggen dat hij erg heet van binnen zou zijn. Dat kon ze beamen; ze brandde prompt haar tong én verhemelte. Gelukkig was ze uiterst sportief en met veel elegant gewuif voor een half geopende mond en een fikse slok koele champagne (ja echt) was het leed bijna weer geleden. Om het goed te maken hebben we haar meegetroond naar de zoete hapjes. Dat was een heeeel goede beslissing. Ik kon op dat moment nog niet weten hoe achterlijk lekker de 'Bokke Potjes' zouden zijn, maar daar kwamen we snel achter! We zijn het restant van de avond niet meer van die plek geweest. Unaniem waren we in ons oordeel: de zoete versnaperingen waren verrukkelijk. 'Haages Bluf', 'Klets Koppen', 'Orange Mousse', het was allemaal even goed. Zelfs de meest overtuigde dieetgoeroes vielen ter plekke van hun geloof. Met bolle buiken keerden we huiswaarts, maar niet nadat ik een lief bosje gele tulpen meekreeg. Met uitzicht op dit boeketje en genietend van het 'Bokke Potje' dat ik speciaal voor het schrijven van dit verhaal heb meegenomen, denk ik nu: hoezo is Koninginnedag in Holland leuker?

Sandra Kapoh

Uitspraken

1. Van sommige mensen kan ik niet begrijpen dat ze van miljoenen zaadjes de snelste zijn geweest.
2. Uit recent onderzoek is gebleken: treinen rijden niet op tijd, maar op rails.
3. Na regen komt regent, kijk maar in het woordenboek.
4. De emancipatie van een vrouw houdt op wanneer haar auto het begeeft.
5. Bij IT'ers gaat alles automatisch, maar niets vanzelf.
6. Wie zijn billen brandt mag blij zijn dat ie niet andersom stond.
7. Manager bij een peptalk: Afgelopen jaar stonden we aan de rand van de afgrond maar sindsdien hebben we een grote stap voorwaarts gemaakt!
8. De misdaad is al georganiseerd. Nu de politie nog.
9. Geloof je in liefde op het eerste gezicht, of moet ik nog een keer langslopen?
10. Van geld dat we niet hebben kopen we dingen die we niet nodig hebben om indruk te maken op mensen die we niet mogen.
11. Microsoft logica: op start drukken om af te sluiten.
12. Niets is zo eerlijk verdeeld als het verstand. Iedereen denkt er genoeg van te hebben.
13. Een huisarts weet van veel dingen een beetje. Een specialist weet van een beetje heel veel. Ik ben een super genie: ik weet van niks ALLES.
14. Ik praat niet te snel, je luistert te langzaam.
15. Golfen is knikkeren voor rijke mensen die te lui zijn om te bukken.
16. Liefde is blind, daarom kan ze mij niet vinden.
17. Leerstof: stof dat vrijkomt bij afvegen van het schoolbord.
18. Tuurlijk. Waar een wil is, is een weg. Helaas zijn er op de mijne wegwerkzaamheden.
19. Er zijn mensen, die denken dat ze denken, maar dat denken ze maar.
20. Als werken goed was, hadden de rijken het niet aan de armen overgelaten.
21. Bij vlagen ben ik geniaal... Helaas is het hier altijd windstil!
22. Dat er intelligente buitenaardse wezens bestaan wordt feilloos bewezen door het feit dat ze nog geen contact met ons hebben opgenomen.
23. De maatschappelijke ladder is voor de meeste mensen een huishoudtrapje.
24. De medische wetenschap heeft nog steeds geen doeltreffend vaccin ontwikkeld tegen de aanstekelijkheid van de geeuw.
25. De décolleté is als de zon: je mag er naar kijken maar je moet er niet in staren.
26. Het leven is als een neus, je moet er uit halen wat er in zit.
27. Ik ben nog steeds vrijgezel. M'n schoonouders konden geen kinderen krijgen.
28. Sommige mensen overdrijven nooit, ze herinneren zich de dingen alleen groot.
29. Wie salarisverhoging krijgt vanwege zijn goede prestaties is dus geruime tijd onderbetaald.
30. Zolang m'n baas net doet alsof ik veel verdien, doe ik net alsof ik hard werk.

Sandra Kapoh; bron: internet

اللجنة الهولندية - عمان Holland Comité Oman

Het is de hoogste tijd om mijn vierde stukje te schrijven voor de Raskrabbel. Helaas was de afgelopen uitgave uitgesteld als gevolg van de Orkaan **Gonu**. Nog maar kort geleden was de chaos in Muscat en omstreken compleet maar nu net na de vakantie lijkt het ook weer allemaal ver weg.

Helaas hebben we het **cabaret** moeten verzetten en was het een **filmweek** met vallen en opstaan.

Langzaam maar zeker wordt het leven weer normaal of gaan we wat nog niet als vanouds is, normaal vinden. Inmiddels is iedereen weer terug van vakantie en begint de school weer en ook het nieuwe seizoen voor het Holland Comité.

Het evenement voor de vakantie periode was de **vrijmarkt**. Ook dit jaar was Sayyala Terrace weer geheel oranje gekleurd en was de handel levendig. De organisatie had zichzelf overtroffen door niet alleen Hare Majesteit de Koningin maar zelfs Prinses Maxima met Prinses Ariane in te vliegen. Het was een feest voor groot en klein en mede door de oranje bitter was het weer zo'n avond waarbij bij ons in huis alles in het honderd loopt.

Binnen het **Holland Comité** is volop beweging. Stan van Gisbergen, Martijn Dallessi, Wim Moelker, Maaïke Bernauer en Gera Vos gaan het comité verlaten en worden opgevolgd door Michiel van Rijen, Johnny de Leeuw, Hans van Tuyl, Aline de Krijger en Paola Hoek.

Stan en Martijn laten een goed geoliede en soepel lopende technische dienst achter, Wim laat als penningmeester een financieel kerngezond Holland Comité achter, Ans Goossens zal de liaison met de PDO school op zich nemen, Paola Hoek gaat het impressariaat werk van Maaïke overnemen en Aline neemt een soepel secretariaat over. Allemaal onwijs bedankt voor de inzet! En natuurlijk welkom aan Michiel, Johnny, Aline, Paola en Hans!

Naast een wisseling van de wacht in het Holland Comité is ook in de **sub-comités** het nodige veranderd. Frank van Beek heeft de leiding over het kinderfeest overgedragen aan Klaas Hartsema, Anja van Neck heeft het Sinterklaascomité overgedragen aan Jeanette Dob en

Cees Nieuwenkamp gaat het Oranjebal comité overnemen van Sander Jansen.

Frank, Anja en Sander bedankt voor jullie inzet en Klaas, Jeanette en Cees welkom en succes.

Mocht je als je dit leest denken dat je je ook in wilt zetten in een van de comités of zelfs een comité wilt runnen: we zoeken nog iemand die de Family Dessert Rally wil organiseren dit jaar. Stuur me even een mailtje en ik zorg dat het goed terechtkomt.

Behalve dat mensen het Holland Comité hebben verlaten hebben ook dit jaar weer een aantal Nederlanders Oman verlaten. Hoewel het ongebruikelijk is wil ik er toch drie met name **bedanken**.

Jamaliah Welling die de avond4daagse in goede banen leidde, Elvira Drenth die zich ingezet heeft voor het kraambureau, maar bovenal Annette Bol die gedurende haar verblijf in Oman naast het Oranje Bal en het Kinderfeest ook voor de Raskrabbel heeft gewerkt. Veel succes en geluk in Nederland en Miri.

Het Holland Comité is druk bezig met het nieuwe seizoen. Natuurlijk zullen we ook nu weer proberen een mooi programma neer te zetten met voor elk wat wils.

Dan rest mij niets anders meer dan iedereen een veilig en plezierig zomerverlof toe te wensen en we hopen jullie allemaal weer terug te zien na de zomervakantie om er weer een fantastisch nieuw seizoen van te maken.

Dat waren de laatste regels in het stukje dat ik klaar had voor de Raskrabbel die niet doorging. Nu is het goed om iedereen weer terug te zien en welkom aan de nieuwe Nederlanders en Nederlandstaligen in Oman!

Mark Koper

Tel: 246767830(h), 24673505(o)

Email: mgm.koper@gmail.com om je voor de email-lijst van het Holland Comité op te geven

Voorzitter	Mark Koper	School Liaison	Ans Goossens
Secretariaat	Aline de Krijger	Raskrabbel Liaison	Miranda Dalessi
Penningmeester	Hans van Tuyl	Ambassade Liaison	Sander Janssen
Techniek & Opbouw	Michiel van Rijen	Oranjebal	Cees Nieuwenkamp
Impresariaat	Johnny de Leeuw	Kinderfeest	Klaas Hartsema
	Job van Houwelingen	Zwemvierdaagse	Heleen van der Geest
	Ans Goossens	Avondvierdaagse	Anneke van Gisbergen
	Paola Hoek	Sinterklaas	Jeanette Dob
	Nathalie Reumer	Vrijmarkt	Anja van Neck

Vrijmarkt woensdag 25 april ter ere van Koninginnedag 2007

Woensdag 25 april was het weer zover. Voor de 4e achtereenvolgende keer werd de vrijmarkt gehouden op Sayyala Terrace, gelegen op het PDO kamp in Muscat. De vrijmarkt is een initiatief van een subcomité van het holland comité en is bedoeld voor alle kinderen van alle nationaliteiten. Maar het is en blijft natuurlijk een oer-Hollandse traditie met een puur Nederlandse sfeer. En deze sfeer werd al snel geproefd door de fantastisch vele niet-Nederlandse bezoekers. Verkoop was alleen toegestaan door de kinderen zelf die eventueel geholpen werden door een ouder.

Om 5 uur zou de grote opening plaatsvinden. Ook dit jaar zou de vrijmarkt weer vereerd worden met hoog bezoek. Het eerste jaar hebben we Maxima en Willem Alexander met Amalia mogen begroeten. Het jaar daarna werden we verrast door koningin Beatrix. Vorig jaar ontstond er wat verwarring doordat er 3 prinses als Willem Alexander door het leven wilden gaan. Dus dit jaar vroeg iedereen zich af wie er nu van het koninklijk huis aanwezig kon zijn.

In een grote rode cabrio arriveerden kort na 5 uur Prinses Maxima samen met koningin Beatrix. Prinses Maxima was in gezelschap van haar pasgeboren dochter Ariane. Dat was een grote verrassing natuurlijk want in Nederland zou Maxima op Koninginnedag gewoon thuis blijven. Waarschijnlijk allemaal te druk met zo'n baby... Tja een kwestie van prioriteiten stellen! Gelukkig waren er al veel "beschuitjes" met roze muisjes voorbereid die ook in een mum van tijd helemaal waren opgegeten. Onder begeleiding van de privéchauffeur, annex bodyguard en personal trainer met Swarzenegger uiterlijk, baanden ze zich een weg door de oranjemenigte.

Na een enthousiast onthaal, en na een luid gezongen Wilhelmus door de kinderen, knipte Maxima het oranjelint door en kon de vrijmarkt beginnen. Dit jaar werden er opvallend veel zelfgebakken lekkernijen verkocht, maar ook heerlijke verschillende smaken limonade werden er aangeboden. Naast het gebruikelijke speelgoed, zagen we ook grabbeltonnen en hoorden we muziek. Veel ouders waren blij dat hun

kroost zo ijverig hun speelgoed verkochten, maar iets minder blij werden ze toen er weer teruggekocht werd bij anderen. Maar ja, dat is de charme van een vrijmarkt. Verkopen doet natuurlijk weer kopen! En de vrijmarkt moet natuurlijk 1 keer in het jaar in stand gehouden worden. Ook bezoekers die dachten niets nodig te hebben, gingen naar huis met enkele goed gevulde tassen.

Iedereen zag er fantastisch uit. Overal zag je rood, wit, blauw en natuurlijk oranje door de straat lopen. Het was ook weer sfeervol met name door de vlaggen over de straat. Dank natuurlijk aan een aantal stoere jongens die de lantaarnpalen in durfden te klimmen.

De bezoekers hadden ook weer tijd om wat bij te kletsen aan de bar van het Holland Comité onder het genot van een echte, vers uit Nederland gehaalde, oranjebitter (die smaakt ook maar 1 keer per jaar lekker...). Het hoog bezoek zat natuurlijk aan een glaasje champagne en zo werd het langzaam later en later... Ariane werd maar snel in de kinderwagen gelegd om verder te "slapen".

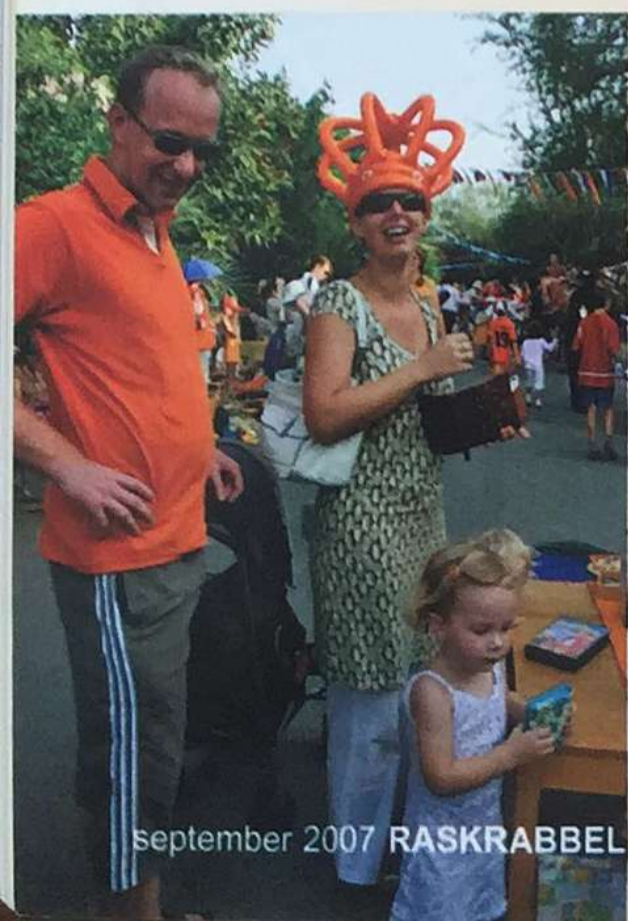
Conclusie: Het was weer gezellig. Het was leuk. Het was weer op en top Koninginnedag in Oman. (Zeker voor de kinderen!)

Dank nogmaals aan alle bewoners van Sayyala Terrace, de beneden straat, dank aan Gerard voor de heerlijk Nederlandstalige muziek en ook dank aan alle vrijmarktbezoekers. Natuurlijk de meeste dank aan alle kinderen (en hun helpers) om het weer helemaal te laten slagen.

Tot volgend jaar.

PS. het hoge bezoek is al persoonlijk benaderd voor een dankwoord!

Marie Bernadette Koper

st 2007

KINDERPAGINA

Vlaggen

Zet onder elke vlag van welk land hij is, de letters van het land zijn onder de vlag door elkaar geraakt.

.....
A-D-U-N-S-T-
D-L-I

.....
N-R-E-D-A-L-
N-E-D

.....
R-G-E-D-I-E-V-N-
E T-E-S-N-A-T

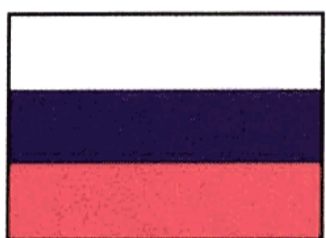
.....
I-R-G-E-N-A-I

.....
M-A-O-N

.....
A-N-A-C-A-D

.....
D-U-N-R-A-L-

.....
N-E-L-G-A-R-
E-K-D-I-N

.....
E-R-U-L-A-S-A-
T-I

.....
I-D-A-N-I

.....
J-R-E-T-U-K-I

.....
I-D-Z-U
K-A-R-I-F-A

.....
E-P-J-A-S-N

.....
N-I-T-A-P-A-K-

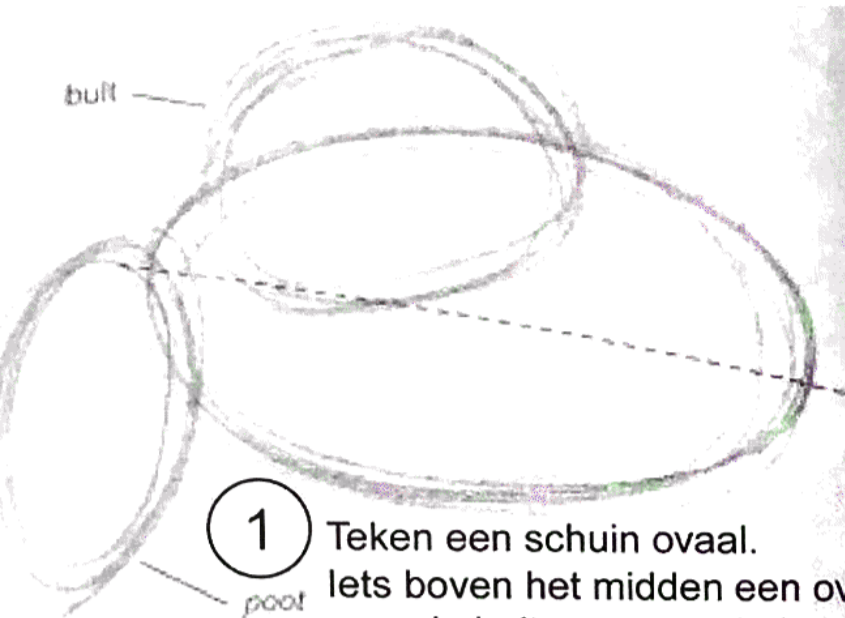

.....
I-L-G-E-B-E

.....
R-E-Y-S-I

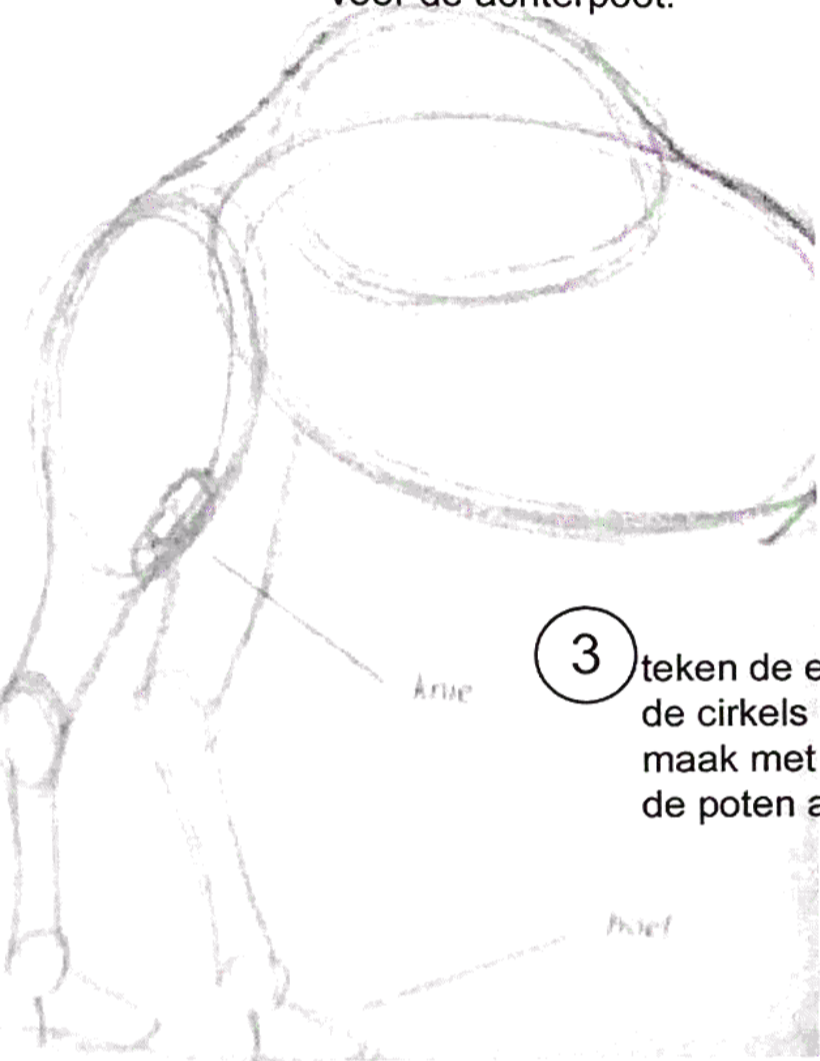
TEKEN JE EIGEN DROMEDARIS!

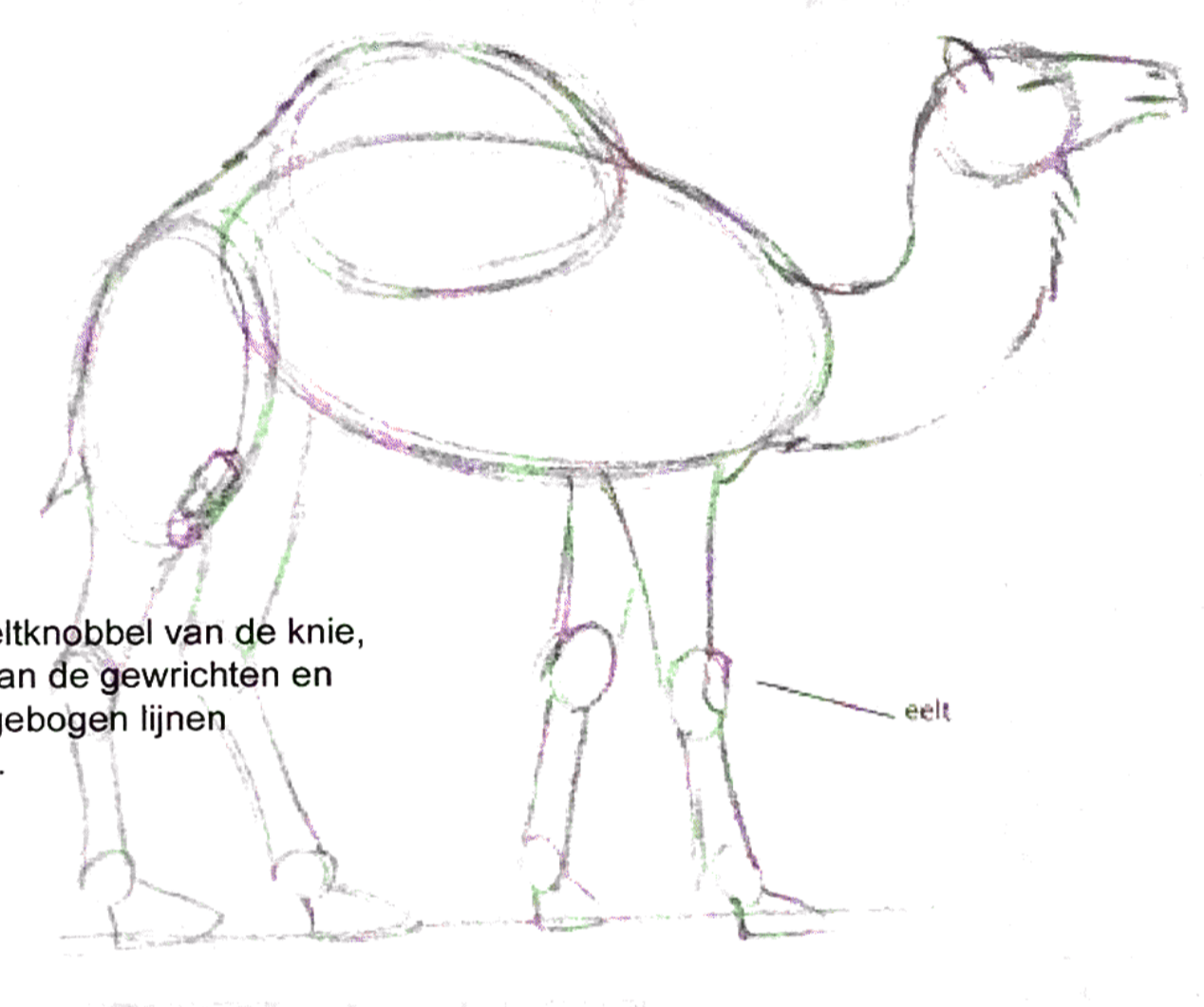
1 Teken een schuin ovaal. Iets boven het midden een ovaal voor de bult, en een schuin ovaal voor de achterpoot.

2 Maak een cirkeltje voor de kop op dezelfde hoogte als de bult, teken de snuit en de sierlijk gebogen hals.

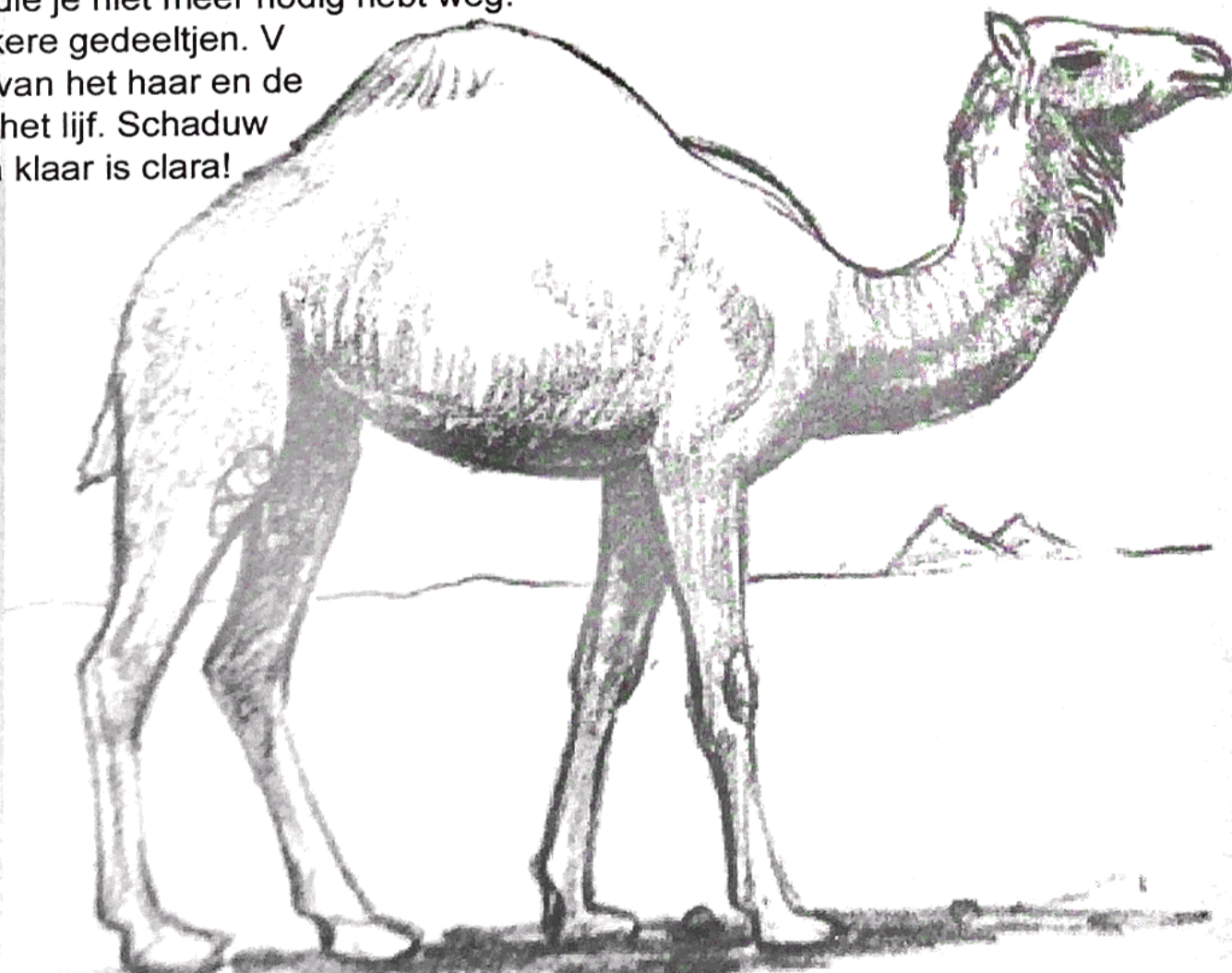

3 teken de eeltknobbel van de knie, de cirkels van de gewrichten en maak met gebogen lijnen de poten af.

4

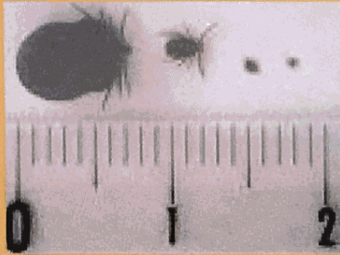
Gum de lijnen die je niet meer nodig hebt weg. Arceer de donkere gedeeltes. Volg de richting van het haar en de contouren van het lijf. Schaduw op de grond en klaar is clara!

Veel tekenplezier!
(uit: "woestijdieren")

Iwan

Teken en de ziekte van Lyme

Ze komen veel voor in de bossen in Nederland, maar ook hier in Oman kun je een teek bij jezelf of bij je huisdier op het lijf vinden. Teken kunnen de ziekte van Lyme overbrengen. Wanneer je enkele voorzorgsmaatregelen neemt, is de kans op een tekenbeet klein. De meeste mensen die door teken gebeten worden (tot 94%) worden niet ziek. Als je de teek binnen 24 uur verwijdert, is de kans op ziekte zelfs te verwaarlozen. Je hoeft alleen naar de huisarts wanneer je klachten krijgt. De ziekte van Lyme is meestal goed te behandelen met antibiotica.

Bruinzwarte spinnetjes

Teken zien er uit als bruinzwarte spinnetjes en zijn slechts een paar mm groot. Als een vrouwtjestek zich voor de laatste maal helemaal volgezogen heeft met bloed, kan ze wel een cm groot worden. Larven en nimfen zijn echter slechts 0,5-1,5 mm groot, deze worden daardoor makkelijk over het hoofd gezien.

Zij huizen in bossen, duinen, struiken en hoog gras, wachtend op passerende mensen of dieren. Teken zijn parasieten: zij bijten zich vast in de huid van mens en dier om zich vol te zuigen met bloed. Na een dag of vijf zijn ze verzadigd en laten ze los. Soms zijn teken besmet met een bacterie (*Borrelia burgdorferi*) die de ziekte van Lyme veroorzaakt. Door een tekenbeet kan die bacterie in het lichaam van mens en dier terechtkomen. De meeste mensen en dieren die besmet zijn worden niet ziek, maar in sommige gevallen veroorzaakt de bacterie de ziekte van Lyme.

Ziekte van Lyme

De ziekte van Lyme is een infectieziekte die in drie opeenvolgende stadia verloopt. Elk stadium kan bepaalde klachten geven. Het komt echter ook voor dat een stadium voorbij gaat zonder dat er zich klachten voordoen.

1 Tijdens het eerste stadium, drie dagen tot drie weken na de tekenbeet, kunnen de eerste

klachten ontstaan. Rond de plaats van de beet kan een rode, ringvormige huiduitslag ontstaan, die zich geleidelijk uitbreidt. Deze huiduitslag is een reden om naar de huisarts te gaan. Men kan zich ook griepig voelen met verschijnselen als hoofdpijn, koorts en vermoeidheid.

2 In het tweede stadium, enkele weken of maanden na de tekenbeet, kan men last krijgen van uitstralende pijn in arm of been, uitval van gezichtsspieren, dubbel zien, neiging tot flauwvallen, hartritme stoornissen en pijn aan en zwelling van de (knie-) gewrichten.

3 In het derde stadium van de ziekte spreekt men van chronische Lymeziekte. Maanden tot jaren na de besmetting kan men te maken krijgen met een chronische huidaandoening, ernstige loop- en oriëntatiestoornissen en gewrichtsklachten.

De ziekte van Lyme wordt met een antibioticakuur behandeld. Hoe eerder u erbij bent, hoe gemakkelijker en sneller de behandeling is en hoe beter het resultaat.

Besmetting

De ziekte van Lyme is besmettelijk van teek naar mens of (huis)dier. Mensen kunnen elkaar niet besmetten en de ziekte wordt ook niet overgedragen van (huis)dier op mens. Bij het verwijderen van teken van honden lopen mensen geen risico op besmetting. Men kan niet immuun worden voor de ziekte van Lyme: elke nieuwe tekenbeet vormt dus een nieuwe kans op besmetting.

Geef de teek geen kans

De beste manier om besmetting te voorkomen, is het vermijden van contact met struikgewas en hoog gras. Dit is te vermijden door op paden te blijven en bedekkende kleding te dragen. Draag bijvoorbeeld dichte schoenen, een lange broek en stop de broekspijpen in uw sokken. Kinderen lopen, in verband met hun geringe lengte en

manier van spelen in de natuur, meer kans op een tekenbeet. Een shirt met lange mouwen en een pet bieden dan bescherming. Deze voorzorgsmaatregelen zullen niet in alle situaties haalbaar zijn, maar verkleinen wel de kans op een tekenbeet. Komen er in een gebied veel teken voor dan kan men zich ook beschermen door de huid in te smeren met een insectenwerend middel met ongeveer 30% DEET. Volwassenen kunnen middelen met maximaal 50% DEET gebruiken, jonge kinderen met maximaal 20%. Lees ook de aanwijzingen op de verpakking.

Controleren

Als je in de natuur bent geweest is het belangrijk om je huid en kleding en die van de kinderen te (laten) controleren op teken. Kijk vooral op plekken waar de huid dun of warm en vochtig is, zoals in liezen, knieholten, oksels en op de buik. Bij kinderen worden teken vaak op het hoofd, in de hals, achter de oren en bij de haargrens gevonden.

Wanneer je tijdens of na het natuurbezoek een teek op je huid ontdekt, is het belangrijk deze zo snel mogelijk te verwijderen. Hoe korter de teek de kans krijgt zich vol te zuigen, hoe kleiner de besmettingskans. Bij verwijdering binnen 24 uur is de kans op besmetting vrijwel uitgesloten.

Verwijderen van een teek met een pincet:

1 Neem een pincet waarmee je de teek kan vastpakken zonder hem plat te drukken,

bijvoorbeeld een epileer- of tekenpincet (te verkrijgen bij drogist of apotheek).

2 Plaats het pincet over de teek zo dicht mogelijk op de huid. Vooral de teek niet verdoven met olie, alcohol, brandende sigaret of andere middelen. Daardoor kan de teek van schrik zijn maaginhoud met bacterie legen in je huid. De kans op besmetting wordt daardoor groter.

3 Trek de teek voorzichtig, met een licht draaiende beweging uit de huid. Druk de teek hierbij niet plat.

4 Ontsmet het wondje met 70% alcohol, jodiumtinctuur of -zalf. Noteer de datum in je agenda. Let in de volgende weken op de huid rondom de tekenbeetplaats.

Naar de huisarts

Je moet de huisarts bezoeken wanneer je na een tekenbeet een of meer van de beschreven klachten hebt. Noem de datum waarop je (mogelijk) gebeten bent: dat is belangrijke informatie voor de huisarts.

Miranda Dalessi

Met dank aan Maarten Dekker, arboverpleegkundige in Pernis, Carlijn Dalessi en www.lymenet.nl

De teek

De teek is een achtpotige geleedpotige; hij is nauw verwant aan mijten en iets minder aan spinnen die eveneens acht poten hebben. Van spinnen onderscheidt de teek zich o.a. doordat er geen duidelijke scheiding tussen kopborststuk en achterlijf te maken is. De teek onderscheidt zich van insecten doordat hij acht poten heeft.

Teken zijn parasieten die leven van bloed van gewervelde dieren. Voor hun ontwikkeling hebben teken bloedmaaltijden nodig van een of meer gastheren. Hoe meer gastheren de teek heeft, hoe groter het risico op het overbrengen van ziekten is; bij elke gastheer kan de teek ziekteverwekkers hebben verkregen.

De teek doorloopt vier stadia: ei, larve, nimf, adult. In het volwassen stadium kunnen mannetjes en vrouwtjes worden onderscheiden. Van de volwassen teken zuigt alleen het vrouwtje nog een keer bloed, wat ze nodig heeft voor de productie van eitjes.

Teken gaan extreem zuinig met hun energie om en kunnen meer dan een jaar zonder voedsel. Ze detecteren hun potentiële gastheer door de uitgestraalde lichaamswarmte, uitstoot van kooldioxide en wellicht ook door geuren. Naast in het wild voorkomende zoogdieren, worden vooral honden, katten en mensen gebeten.

Hoe de teek zich voedt

De teek zuigt bloed met een speciale steeksnuif (hypostoom). Dit is een van weerhaken voorzien steekapparaat, dat de teek in de huid boort en waarmee hij zich verankert. In zijn speeksel zit zowel een verdovende stof als een stof die de bloedstolling tegengaat. Hierdoor wordt de tekenbeet niet gevoeld, en kan de teek zich onmerkbaar ergens neerzetten. Een teek kan enige dagen tot wel een week lang op dezelfde gastheer blijven zitten.

Onverwachte ongelukjes

Ongelukjes zijn natuurlijk altijd onverwacht en soms zie je ze helemaal niet aankomen.

Het kan iedereen overkomen. Lees en huiver en stuur je eigen verhaal!

De sporter

In de namiddag, op weg naar de souq met een vriendin, vlak voor de snelweg opeens een harde duw krijgen. Een 'dustdevil' of een snelheidsduivel? Het laatste. Jongeman op weg naar zijn sportafspraak in de auto van zijn vader. Oei! Het is duidelijk wie hier de schuldige is. Ik bel toch maar even mijn man, die gelijk denkt dat ik door mijn drukke programma van die dag een inschattingsfout heb gemaakt. Hij wel, maar ik niet! Het gaat om de auto van mijn vriendin, die de volgende week gaat verhuizen en dat is pas echt lastig. De jongeman belt intussen de politie, die vlakbij is. Ze passeren ons, kijken, zwaaien vriendelijk en rijden door. Dit gebeurt een tweede keer, want voor de deur van het Khoula Hospital is een ernstiger ongeluk gebeurd. Ja, we leven nog en liggen niet amechtig in puin op straat, maar een beetje meer belangstelling was toch wel op zijn plaats geweest.

Even later komt er een bezemwagen aangereden. Stopt, en een paar mannetjes komen met bezem en stoffer en blik naar ons toegerend en beginnen al het bewijsmateriaal op te vegen, terwijl een opzichter luidkeels aanwijzingen geeft. Ik kan nog net een stuk koplamp redden. Een souvenir voor de vriendin.

Even later zitten we heerlijk koel op het politiebureau. Het duurt even voordat alle

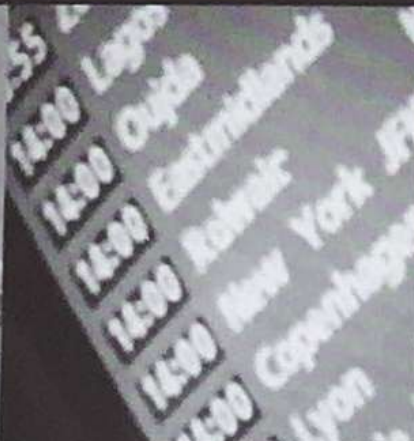
formulieren zijn ingevuld en ik val bijna in slaap. Dit is pas het begin, want in de dagen die er opvolgen, zal er nog heel wat afgehandeld moeten worden. Wij vervolgen nu in elk geval koelbloedig ons traject naar de souq, want dat afscheid gaat straks gewoon door.

De pianostemmer

Het is donderdagochtend en onze zoon wil graag bij zijn vriendje spelen. Ik opper dit keer dat hij eerst maar even moet bellen om te zien of het schikt. Dat doet hij en krijgt te horen, dat het even niet zo goed uitkomt, omdat de pianostemmer op bezoek is en dat het erg onrustig in huis is. Als ik later bel om te vragen of ze nu wel in de stemming zijn om onze zoon te ontvangen krijg ik te horen, dat de heer des huizes zeer ontstemd is. Waarom vraag ik met oprechte deelneming? Hij blijkt die ochtend in volle vaart achteruit gereden te zijn in het automobiel van de pianostemmer! Stad en land heeft hij moeten bewegen om de pianostemmer mee te krijgen naar de ROP. De pianostemmer wilde perse eerst de piano stemmen en daarna pas mee.

Annemarie

SCHIPHOL AIRPORT AMSTERDAM • UNIQUE SERVICE • ECONOMIC RATES • EXPATS ONLY

WWW.BB&L CARRENTAL.NL

BB&L
CAR RENTAL

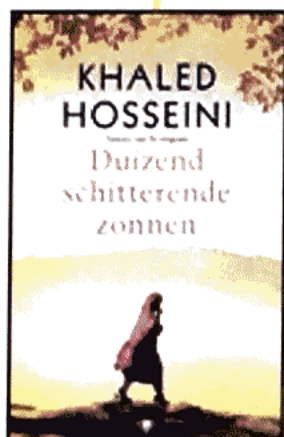
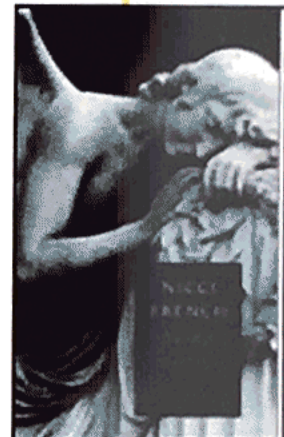
Boeken Top 5

Een overzicht van de 5 best verkochte boeken in Nederland.

Eindelijk is Sonja Bakker uit de top 5 verdwenen!

1 Nicci French - Tot het voorbij is

Astrid en haar huisgenoten vormden een hechte groep, maar na drie moorden is alles anders.

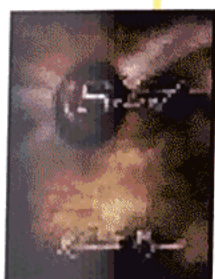
2 Khaled Hosseini - Duizend schitterende zonnen

Mariam en Laila, twee zeer verschillende vrouwen, worden door de Afghaanse geschiedenis samengebracht.

3 Khaled Hosseini - De vliegeraar

Roman over vriendschap tegen achtergrond van moderne Afghaanse geschiedenis

4 Rhonda Byrne - The Secret.

Het geheim van voorspoed en geluk. Internationale bestseller.

5 Karin Slaughter - Onaantastbaar

Sara Linton helpt een van moord verdachte vrouw uit een web van geweld en rassenhaat.

Bron: www.debestseller60.nl

Transparantie

door Raskrabbels eigen financieel planner Henk Vriesman.

Geachte expat,

Transparantie is hot in Nederland. In vakkringen was al bekend dat in 2009 alle banken, verzekeraars en tussenpersonen met de billen bloot moeten. Ons (typisch Nederlandse) gratis adviesmodel gaat dan definitief voor de bijl omdat de wetgever heeft besloten dat de kostenstructuur van financiële producten transparant moet zijn (uiterlijk dan). We gaan, door een lobby van de verzekeraars, niet helemaal "all the way" met de billen bloot, maar als u over een tijdje € 100,- in een (belegging)verzekering of in uw hypotheek inlegt, dan weet u precies welk gedeelte u echt spaart of belegt en welk gedeelte opgaat aan kosten. Door de lobby hoeven de kosten verder niet gespecificeerd te worden maar dat is van minder belang voor. U begrijpt dat er achter de schermen druk gewerkt wordt door alle partijen om deze nieuwe situatie het hoofd te bieden. Aan de andere kant zijn er ook partijen die er voor kiezen om lekker door te slapen of nog even gauw de zakken te vullen. Afgelopen najaar is dit hele transparantie issue door het zogenaamde woekerpolissen schandaal in een stroomversnelling gekomen en recentelijk zijn ook

dat dit soort rendementen ook echt gerealiseerd worden is heel klein en deze kleine kans is voor de klant een enorm risico, waarvan hij of zij zich niet bewust was.

De laatste jaren hebben we afgesproken dat we als bruto rendement 8% nemen, een veel reëler percentage. Wat bijna niemand in de financiële dienstverlening wilde zien is dat met deze 8% het "sometje" niet meer klopt. Wat is namelijk het geval?? De meeste mensen, en vooral zij die niet veel van beleggen weten of die in het begin van deze eeuw hun billen hebben gebrand aan de sluipcrash, hebben een defensief of een neutraal risicoprofiel waarbij ze een flink deel van hun geld dus niet alleen in aandelen beleggen maar ook in obligaties, vastgoed en deposito's. Hierdoor is hun verwachte bruto rendement geen 8% maar 5,5 tot 6,5%. Als er vervolgens wordt belegd in beleggingsfondsen met een kostenstructuur van 2 tot 6% en dan ook nog in een polis die hier nog wat kosten aan toevoegt, dan begrijpt u dat er voor deze belegger weinig overblijft. Zelf neem ik, als ik aan het rekenen ben, voor beleggingsfondsen een kostenvoet van 2,5% en voor een polis 1,5%, dus samen 4%. In de praktijk zijn de echte kosten vaak nog hoger maar deze kosten zijn bij de

U moet gaan geloven dat gratis advies niet bestaat

pensioenpolissen (beschikbare premieregeling) hierbij betrokken. We zien nu al de eerste verzekeraars die openheid over de kosten versneld bekend gaan maken en het is schrikken voor een heleboel mensen. Het is namelijk erg vervelend om, als je denkt "alles goed geregeld te hebben", erachter te komen dat dit niet zo blijkt te zijn.

Laat me eerst even uitleggen wat een woekerpolis precies is en wat de gevolgen ervan kunnen zijn. Het komt erop neer dat er van de inleg in een polis een onevenredig groot deel wordt ingehouden als (meestal verborgen) kosten. Hierdoor wordt het netto rendement (het rendement na kosten) vaak erg laag en soms zelfs negatief. Dat betekent voor u een lage pensioen of lijfrente uitkering. Of het betekent dat u niet de hele hypotheek kunt aflossen. Kortom een rendement wat niet in de buurt komt van wat er in de offerte werd voorgerekend. Ik zie veel polissen voorbijkomen uit de negentigerjaren waarbij het verwachte rendement is uitgerekend met 10, 12 of zelfs 14%. Dit is dus het rendement voor kosten, het bruto rendement. De kans

meeste verzekeraars niet of nauwelijks te achterhalen. Als u van 14% verwacht rendement 4% kosten aftrekt blijft er genoeg over maar als u het van 6,5% aftrekt schiet het niet erg op.

Met een verwacht rendement van 6,5% en een kostenstructuur van 4% blijft er voor de neutrale belegger dus 2,5% over. Soms is het (iets) beter maar vaak is het nog (veel) slechter en is uw uitzicht op rendement dus klein terwijl u wel het risico neemt. Een basisregel bij beleggen is, dat je voor het nemen van risico altijd moet worden betaald en dat gebeurt hier dus niet. Bedenk dit: 4% meer rendement betekent over 30 jaar dat u ruim 3 keer zoveel geld heeft. (€ 10.000,- is over 30 jaar € 66.143,- bij 6,5% netto rendement en slechts € 20.976,- bij 2,5% netto rendement) Hier heeft u het woekerpolissen schandaal teruggebracht tot zijn essentie.

Dit rekenvoorbeeld is natuurlijk niet helemaal reëel omdat u met beleggen altijd kosten maakt maar in de praktijk kunt u dit beperken tot 1% per jaar of minder en als er een polis nodig is (om fiscale redenen) tot ongeveer 2 à

2,5 % plus de beloning van uw adviseur. Het is dan vele malen voordeliger om uw adviseur te betalen voor zijn diensten en zijn provisie niet via de polis te laten uitbetalen. Er zijn een paar verzekeraars die wel beleggingproducten (trackers) met lage kosten hebben en bovendien een transparante kostenstructuur in hun polissen. Ook zijn er adviseurs die niet op provisiebasis werken maar op uurtarief (PlanningMasters was een van de eerste in Nederland) of u de keuze geven tussen deze twee vormen van beloning. U moet deze adviseurs nu nog met een lantaarntje zoeken maar het worden er de komende jaren gegarandeerd veel meer en dat is een gevolg van de toenemende transparantie. Transparantie is dus goed voor u want u krijgt er een keuze bij. Bovendien krijgt u beter advies en krijgt u betere netto rendementen.

Een ander voordeel van transparantie is dat u in staat bent om veel beter de kosten te vergelijken en daardoor, een voor u, beter product of manier van beleggen te kiezen. Ook zullen financiële producten hierdoor scherper geprijsd worden en wordt advies goedkoper. Het belangrijkste voordeel van transparantie is echter dit: U heeft een veel grotere kans om uw doelstellingen te bereiken.

Financiële planning begint bij het formuleren van uw doelstellingen en vervolgens kiest u, samen met uw adviseur, een pad om deze doelstellingen te realiseren. De kans dat dit lukt is met statistische methoden (scenario analyse) te berekenen en hier zit dus het risico in dat het

Oproep

Geachte expat,

Uw Raskrabbelaar heeft door zijn eigen expat verleden (onder andere Oman van 1985 tot 1988, Dubai en Abu Dhabi van 1992 tot 1999) nog steeds veel affiniteit met het expat leven en natuurlijk vooral met de financiële kanten ervan.

Ik speel dan ook met het idee om mijn klanten in Dubai en Oman deze winter te gaan bezoeken en bovendien wil ik de kusttrip naar Salalah nog wel een keer overdoen. Als dit idee werkelijkheid wordt ben ik natuurlijk ook beschikbaar voor kennismakingsgesprekken met potentiële klanten.

Deze kennismakingsgesprekken duren meestal 1 uur, zijn altijd vrijblijvend en alleen bedoeld om kennis te maken en uitdrukkelijk niet om adviezen te geven. Als er na dit gesprek een relatie wordt aangegaan volgt er een uitgebreide inventarisatie van al uw gegevens, die op het internet worden gezet in uw eigen PlanKluis, een online rekenprogramma. (U kunt een niet ingevulde proef PlanKluis aanvragen op onze website. U kunt deze wel zelf invullen.)

Daarna helpen wij u met het formuleren van uw doelstellingen en vervolgens met de

realiseren van uw doelstellingen niet lukt. Dit risico is voor u veel groter dan het risico dat u neemt met beleggen. Als u uw doelstellingen niet realiseert, dus bijvoorbeeld uw hypotheek niet kunt aflossen of als u te weinig pensioen of kapitaal opbouwt, dan wordt het moeilijk om later van uw oude dag te kunnen genieten. Als na uw pensioendatum de eerste cheque in de bus valt en het bedrag tegenvalt, dan is er niets meer aan te doen.

Transparantie heeft dus vele voordelen maar er mist nog een ding: U moet gaan geloven dat gratis advies niet bestaat. Geef toe, als u tenminste zo'n woekerpolis heeft, heeft u dan voor dat advies betaald? of was het gratis? Het was gratis want anders had u geen woekerpolis.

Zoals altijd zijn suggesties over onderwerpen voor een volgend artikel van harte welkom.

Mocht u vragen hebben over het bovenstaande of over andere vakgebieden van de financiële planning dan kunt u mailen naar Henk@PlanningMasters.nl Website: www.PlanningMasters.nl

Uw financiële Raskrabbelaar,
Henk Vriesman RMFP FFP
Noordlaan 12, 1861GN Bergen(NH)
Telefoon (31)72-5816015
Fax (31)72-5812544

implementatie van een plan om deze doelstellingen te realiseren waarbij wij ook meten hoe groot deze kans is, dus hoe reëel deze doelstellingen zijn. Kosten worden vooraf geoffreerd. Wij werken bij voorkeur met advies abonnementen, omdat uw plan af en toe geijkt moet worden en ook omdat uw doelstellingen en/of uw situatie kunnen veranderen. Bij de inventarisatie worden tevens eventuele pijnpunten gesignaleerd in uw pensioenopbouw of in de risicosfeer. In het Basisplus of Vermogensbegeleiding abonnement helpen wij u bovendien met het structureren en optimaliseren van uw beleggingen. Meer informatie over werkwijze en abonnementen stuur ik u op verzoek op.

Ook is het mogelijk om - bij voldoende belangstelling - een of meer lezingen te geven over beleggen of over andere vakgebieden van de financiële planning. U kunt onderwerpen, waar u belangstelling voor heeft, aan mij of aan de redactie doorgeven.

Uw financiële Raskrabbelaar,
Henk Vriesman RMFP FFP

Galerieën

Onze correspondenten Sandra en Anne Marie gaan weer op onderzoek uit. Ze onderzoeken de charme van verschillende galerieën in Muscat.

Bait Muzna Gallery

Op een mooie zaterdagmorgen brengen Sandra en ik op de bonnefooi een bezoek aan de Bait Muzna Gallery. De Bait Muzna Gallery gelegen in het oude Muscat tegenover het Bait Al Zubair museum, is waarschijnlijk de meest toonaangevende galerie van heel Oman.

In de afgelopen vijf jaar ben ik er regelmatig op bezoek geweest met mijn Raskrabbel schriftje en heb ik menig kunstenaar op papier mogen zetten. De afspraken maakte ik meestal via Jackie, een Nederlandse, die hier al jaren in vaste dienst is en zeer goed op de hoogte is van alle ontwikkelingen binnen deze unieke galerie. Die dag vielen wij letterlijk met de Omaanse deur in huis. Geheel in de sfeer van deze galerie waar overigens ook deuren te koop zijn.

Tijdens de rondleiding viel ons oog op een schilderij met vissen. De kunstenaar kocht zijn modellen op de vissouq. Iedere keer als hij verder ging aan zijn schilderij, ontdooide hij zijn modellen, om ze vervolgens weer in te vriezen. Op de vraag wat hij na voltooiing van zijn schilderij met zijn modellen deed met zijn vissen antwoordde hij dat hij zijn modellen niet opat!

De galerie opende in het jaar 2000 voor het eerst haar deuren. Het huis van tante Muzna is door Susan Al Said, die gehuwd is met een neef van HM Sultan Quaboos, omgetoverd tot een eigentijdse elegante Omaanse galerie. De dochter van Susan Al Said heet trouwens ook Muzna. Het is een kleine oase in het steeds drukker wordende Muscat. Het prachtige oude huis met zijn dromerige binnenplaats en galerij is een lust voor het oog. Er is een duidelijke samenhang te zien in het tentoongestelde werk. Wat verder opvalt, is dat alles professioneel is opgehangen. Iets wat nog niet altijd het geval is in Oman.

Galeriehoudster Susan Al Said reist stad en land af op zoek naar kunstenaars, die bereid zijn om een deel van hun werk te wijden aan Oman. Susan nodigt ze eerst uit en hoopt dat hun bezoek aan Oman zo inspirerend is, dat zij een ode aan Oman zullen brengen. Een goed voorbeeld hiervan is de Nederlandse kunstenaar Tonnie Holsbergen, die in de afgelopen jaren regelmatig exposities gehouden heeft in de Muzna Gallery. Een aantal van haar creaties zijn in dit huis tot stand gekomen. In nauwe samenwerking met de Muzna Gallery heeft Holsbergen een paar maanden geleden een boek uitgegeven, waarin veel van haar Omaanse kunstwerken te zien zijn.

Tijdens iedere opening van een internationale kunstenaar, wordt tegelijkertijd ook werk van een Omaanse kunstenaar tentoongesteld. Daartoe is een speciale Omaanse kamer ingericht. Het aantal Omaanse kunstenaars groeit gestaag en deze kunstenaars zijn zeker niet allemaal in het buitenland opgeleid. Zo is er de Fine Arts Society en ook een kunstopleiding aan een der universiteiten. In de galerie zijn tevens een lijstenmaker en een houtbewerker gevestigd. Behalve voor exposities kun je er heel goed terecht voor speciale Omaanse cadeautjes. Deze galerie is zeker de moeite van een bezoek waard.

Al Madina Art Gallery

Deze galerie werd drie jaar geleden geopend door een Brits echtpaar in navolging van hun succesvolle galerie in Dubai. De Al Madina Art Gallery is gelegen op de sliproad tussen de British Council en de in aanbouw zijnde moskee aan dezelfde slipweg.

Een vriendin van de familie Woodhead 'Karin McFarlane' werd uitgenodigd om deze galerie te gaan beheren. Zij doet dit met veel enthousiasme en vooral in samenwerking met een naar haar zeggen uitstekend op elkaar ingespeeld team. Zij is het die uiteindelijk beslist wat er wel en wat er niet komt te hangen in de galerie.

Bait Muzna
gallery,
binnenplaats

Door gebrek aan ruimte worden er weinig aparte exposities van kunstenaars gehouden. Het is hier eerder een mengelmoes van kunstwerken van lokale expats en bezoekende kunstenaars uit het buitenland die hier hun werk tentoonstellen en te koop aanbieden. Het wordt ons wel meteen duidelijk dat de lat hier een stuk lager ligt dan in de Bait Muzna Gallery. Ook 'jij', verdienstelijke zondagsschilder of fotograaf, zou hier je schilderijen of foto's op de markt kunnen brengen. Verkoop je iets, dan is 70 procent van de opbrengst voor jezelf. Verkoop je niets, dan is het toch leuk dat je eigen kunst ook eens buiten de vier muren van je eigen huis heeft gehangen. Aardige bijkomstigheid is dat het inlijsten van je verkochte schilderijen ook nog eens vergoed worden. In de winkel zit namelijk ook een lijstenmakerij.

Hier geldt overigens eveneens dat het onderwerp van de meeste kunstwerken Oman is, alhoewel het niet direct het uitgangspunt is van het management. Het gebeurt gewoon. Blijkbaar is Oman zo inspirerend, dat de meeste artiesten Omaanse taferelen uitbeelden. De meeste kopers zijn overigens juist op zoek naar zulke Omaanse kunstwerken.

Naast schilderijen zijn er allerlei andere leuke hebbedingetjes te koop. Onder andere: heerlijke zeepjes, beschilderde glaasjes, sieraden, mokken, landkaarten, kaarsen, briefkaarten en niet te vergeten mooi inpakpapier. Deze galerie is zeker een aanrader als je op zoek bent naar een leuk cadeau voor die ene vriendin of vriend, die je van de zomer wilt gaan opzoeken in Nederland en niet in de stemming bent om de hete souq te bezoeken.

Galeriehoudster Karen vertelt ons dat het personeel van deze galerie bestaat uit zeer

getalenteerde mensen, waaronder Lyn Corlett. Zo overweegt men om Lyn een bloemrijke schildercursus te laten organiseren.

Sandra en ik vinden de sfeer in deze galerie heel prettig. Het heeft niet de allure van een gerenommeerde Europese galerie, maar biedt wel ruimte aan de in Muscat volop aanwezige getalenteerde zondagsschilders en fotografen. Een echte aanrader!

Anne Marie de Jong

Sadaf

Op zoek naar kunstgalerieën, herinnerde ik mij dat zuurstokroze uitspanning tegenover de British Council. Daar was ik wel eens geweest want in dat kleine bijgebouwtje werd toen kunst tentoongesteld van Omanies en expats.

Anne Marie en ik erheen en het eerste wat opviel toen we binnenkwamen waren de bloemen (vers uit Holland) en de foto van de eigenares met Prins Charles. De galerie werd op dat moment verbouwd, dus kunst kijken was er even niet bij, maar de aankleding van het pandje intrigeerde ons. Heel anders dan anders en dan natuurlijk die foto; waarom was de Engelse kroonprins in dat winkeltje op bezoek geweest? Helaas konden we de eigenares, Sahar Al Kaabi, niet te spreken krijgen; ze heeft het beredruk.

Elizabeth, haar zeer behulpzame assistent kon ons echter aan allerlei informatie helpen. Nou, dat is een bijzondere dame zeg, die Sahar. Blijkt dat ze al meerdere malen geïnterviewd is, want ze staat bekend als het lichtend voorbeeld voor de ondernemende Omaanse vrouw. Zonder hulp van rijke ouders en met vallen en opstaan heeft ze zich opgewerkt tot de succesvolle zakenvrouw die ze nu is.

Dat pad ging niet over rozen en de eerste keer mislukte haar poging om een eigen bedrijfje te beginnen faliekant. Ze had toen de ervaring dat

het met alleen goede moed en een hoop doorzettingsvermogen niet lukt. Deze eigenschappen hebben er echter wel voor gezorgd dat ze ondanks haar nederlaag gewoon doorzette en opnieuw begon. Ze verdiepte zich in marketing en het maken van een businessplan (daar had ze totaal geen verstand van met haar graad in Arabische literatuur) en had het geluk dat ze door haar inspanningen de aandacht trok van het Ministry of Manpower. Van hen kreeg ze een soort opstartkapitaal van RO 5000 via het Sanad Program. Dat is een fonds dat jonge Omanies ondersteunt bij het starten van een eigen bedrijf. Dat was echter niet genoeg en ze ontdekte het belang van netwerken. Bovendien had ze een heel innovatief idee om in haar winkeltje ook een coffeeshop voor uitsluitend vrouwen te beginnen. Een gat in de markt in deze Islamcultuur en ze kreeg er de 'Intilaqa' (let. vert. culturele start) voor toegekend: een onderscheiding voor het 'beste idee', gesponsord door Shell Oman. Dat was in 2004 en in dat jaar kwam Prins Charles op bezoek in Oman. We herinneren ons dat nog goed omdat een aantal van onze kinderen toen mocht laten zien dat ze konden hockeyen tijdens de opening van het nieuwe astroturf sportveld bij de BSM.

Sahar werd onder zijn aandacht gebracht door het Ministry of Manpower vanwege haar inspanningen en succes als Omaanse zakenvrouw. Dat het haar goed gaat blijkt wel uit het feit dat we haar niet te spreken konden krijgen in het ons beschikbare

tijdbestek. Naast haar winkeltje waar bloemen, cadeautjes en chocola wordt verkocht en naast haar coffeeshop en galerie, verzorgt ze o.a. ook bruiloften en deed op het moment dat wij er waren de decoratie voor een groot evenement in een van de hotels.

Haar motto (en niet alleen) voor vrouwen in Oman: ga voor je dromen en geef nooit op!

Mocht je na het lezen van deze artikelen zin hebben gekregen om zelf een prachtig kunstwerk te maken, dan kan dat. Op het Art Center op de club kun je vanaf augustus (weer) op verschillende manieren creatief uit je bol gaan (jullie hebben misschien de expositie van cursisten wel gezien op 30 en 31 mei).

Als je liever tot de volgende vakantie wilt wachten: bij het Splash Art Atelier in Arnhem, gooi, spuit, druppel en mik je, onder begeleiding van een beroepskunstenaar, je eigen unieke expressionistische actie-schilderij. Oude kleding en schoenen aan en dan alle remmen los; plezier gegarandeerd! Goed om weer een onvergetelijke jaarlijkse indruk op de (schoon)familie te maken. Min. 7 deelnemers, reserveren noodzakelijk (telnr. 026-3703499).

Sandra Kapoh

Straatportretten Sayyala Terrace

Vragen aan expat-kinderen over het expat-kind zijn.

In de afgelopen jaren heb ik mij regelmatig afgevraagd wat de toekomst van de kinderen zal zijn, die door het werk van hun ouders voor een (on)bepaalde tijd in het buitenland zijn opgegroeid. Kinderen die altijd aan de buitenkant van de samenleving hebben gestaan in de landen waar zij opgroeiden. Kinderen die opgeleid zijn op internationale scholen.

De ervaringswereld van deze kinderen ziet er heel anders uit dan van die kinderen die hun hele jeugd in hun eigen vaderland hebben doorgebracht. Hele gewone kinderen, maar wat dat betreft gewoon een beetje anders. De hoge mobiliteit van deze global 'nomaadjes' maakt ze tot wereldburgers, die een andere kijk hebben op bijvoorbeeld het hebben van twee paspoorten. Deze kinderen zijn in staat om zich snel aan te passen aan nieuwe situaties en ook leren zij vaak snel nieuwe relaties aan te gaan.

Al heel vroeg leren deze kinderen dat hun vriendschappen gebonden zijn aan een bepaalde tijdsspanne. Vandaag woon je in Muscat en morgen misschien in Perth, Miri of in Assen. Hetzelfde geldt voor je vriendje. Eigentijdse 'nomaden' onderhouden hun relaties via internet, tijdens verlofperiodes, of komen -met een beetje geluk -elkaar weer tegen op andere postings. Sommige vriendjes worden gewoon vergeten. Natuurlijk verandert de vriendenkring van kinderen die altijd op dezelfde plek zijn opgegroeid ook. Met dit verschil, dat die vriendschap niet opeens van jouw aardbodem verdwenen is.

Onze kinderen zijn er heel erg mee bezig. Als er teveel vriendjes in een jaar verhuizen, willen ze zelf ook het liefst verkassen. Zo wil onze zoon als zijn vriend verhuist mee verhuizen naar dezelfde

straat in Nederland. Leg dat maar eens uit. Zijn oudere zus treurt nog steeds over het vertrek van sommige Nomaadjes. Je bent blij dat ze zich hebben kunnen hechten en je grootste angst is natuurlijk dat ze daartoe op een dag niet meer in staat zullen zijn. Eendagsvliegen, die vriendelijk en aardig in de omgang zijn, maar die verder niet meer investeren. Mensen die alleen in staat zijn om oppervlakkige relaties aan te gaan, die bindingsangst vertonen en die het verdriet van het afscheid nemen niet meer aan willen gaan.

Mensen die alleen in staat zijn om oppervlakkige relaties aan te gaan, die bindingsangst vertonen en die het verdriet van het afscheid nemen niet meer aan willen gaan.

In de afgelopen jaren heb ik met heel veel expat-ouders gesprekken gevoerd over dit onderwerp. Sommigen kiezen er bewust voor om terug te keren naar Nederland, alhoewel ze met volle teugen genieten van hun expatbestaan. Oman is

natuurlijk bij uitstek een familieposting waar het prettig en veilig toeven is. Het is niet voor niets dat sommige families hier voor de tweede keer terugkeren. Toch blijf je de expat, die aan de buitenkant van de Omaanse samenleving leeft.

Kort geleden ontmoette ik een Nederlandse fotograaf in Egypte, die met subsidie van het fonds voor Beeldende Kunst een brug mag slaan tussen zijn jeugd in het Midden- Oosten en zijn huidige bestaan. Ik luisterde naar een telefoongesprek tussen zijn moeder en hem. Hij memoreerde vooral de geuren en het eten van weleer. Jarenlang was hij in therapie. Hopelijk had dat meer met zijn persoonlijke achtergrond te maken, dan dat dit het voorportaal van onze kinderen zal zijn.

Het is Valentijnsdag en een mooie dag om een aantal jonge "Hollanders" te vragen naar hun gedachten over vriendschap en 'orange roots'.

Je plukt ze zo van de straat en dit is wat ze je vertellen:

Naam: Foppe

Leeftijd: tien jaar

In Oman: vijfde jaar

Hoe lang nog: tot eind groep 8 (anderhalf jaar)

Waar wil je heen: Nederland of Engeland

Waarom Engeland: dicht bij Nederland, kan redelijk Engels praten en hoort dat het er heel leuk is.

Waarom Nederland:

- hij woont al een hele tijd in het buitenland
- je kunt je familie en vrienden weer vaker zien, zoals zijn beste vriend die hij nu 1 maand per jaar ziet
- hij weet met wie hij naar de middelbare school gaat en dat maakt het meteen makkelijker voor hem

Zijn leven in Oman: is hartstikke leuk met veel vrienden lekker weer veel sporten op wadi gaan school is meestal leuk weinig huiswerk

Houdt van: rekenen & gym

Beste vriend: Mathijs

Onderhoudt vriendschappen: op straat op school op NOB kamp via MSM

Thuis in Oman: zou er best langer willen blijven wonen, kent het land nog niet helemaal

Algemene betekenis van thuis voor Foppe: voor mij is thuis als ik met familie of vrienden ben bij mijn eigen spullen.

Wil later: dierenarts worden in Kenia in een natuureservaat.

Hoe ziet hij zijn leven straks in Nederland: het went wel weer als je een tijdje in Nederland bent.

Verkeer in Nederland: veel drukker en zal er aan moeten wennen.

Stomste in Oman: mensen die geen grapjes kunnen verdragen en dat 'ze' hun hut hebben vernield.

Leukste in Oman: sporten: hockey, voetbal en tennis.

Hekel aan: altijd maar het goede voorbeeld moeten geven aan kinderen die jonger zijn.

Naam: Martin

Leeftijd: 12 jaar

Hoe lang al hier: vier en een half jaar

Hoe lang nog hier: anderhalf jaar

En dan: naar Nederland!

Huis: ze hebben sinds een tijd een eigen huis

Ooit eerder in Nederland gewoond: nee nog nooit

in Nederland gewoond

Hoe denkt Martin over Nederland:

- wel leuk
- mooi huis
- je kunt er altijd naar familie toe
- ipv dunne kleren "bontjassen"
- andere mensen

Martin had eigenlijk dit jaar al naar Nederland willen verhuizen, zodat hij daar meteen op de middelbare school had kunnen beginnen. In de zomervakantie heeft Martin nieuwe vrienden gemaakt in Boxtel. Daarnaast heeft hij nog steeds contact met Marc Hendriks, die zijn beste vriend was in Oman.

Hoe ervaart Martin zijn huidige leven in Oman?

Martin vindt dat er aardige mensen wonen en dat het er lekker warm is. De zomerhitte vindt hij trouwens wel heel vervelend. Je kunt wel altijd naar het zwembad, het strand of de club. Op wadi gaat hij niet zo vaak, omdat zijn ouders het heel druk hebben.

Aan het begin van dit schooljaar is Martin van de PDO-school naar de BSM verhuisd. De overgang van Nederlands- naar Engelstalig onderwijs viel alleszins mee. Veel moeizamer vond hij het wennen aan de kinderen. Hij moest wennen aan hun ruwere en dikkere gedrag, maar merkt dat hij onderhand zelf ook een beetje meer zo wordt. Misschien wel een goede voorbereiding op de Nederlandse school, want hij denkt dat Nederlandse kinderen druk zijn, schelden enz. Hij ziet wel op tegen de grote klassen in Nederland.

Vriendschappen: Martins huidige beste "Omaanse" vriend is Bernhard. Deze gaat van de zomer ook verhuizen. Daarnaast heeft hij ook nog eens vier vriendinnen. Ook op zijn nieuwe school, de BSM, heeft hij een Indiase vriend.

Thuis betekent voor Martin: "Oman", omdat hij hier al heel lang woont. Thuis betekent je eigen spullen om je heen hebben, maar ook een Nederlands dorpje met een mooi huis en een grote tuin.

Het weer die dag: kouder dan normaal en typisch Nederlands.

Naam: Emma

Leeftijd: 12 jaar

Hoe lang in Oman: vier jaar

Hoe lang nog: twee jaar.

Emma heeft nog nooit in Nederland gewoond.

Het is de bedoeling dat zij en haar familie over twee jaar remigreren naar Nederland. Emma kan zich nog geen voorstelling maken over hoe dat zal zijn. Emma denkt dat kinderen die in het buitenland opgroeien veel socialer en leuker zijn. Zij heeft het idee dat er in Nederland veel meer kinderen in groepjes zitten en dat als je daar niet bijhoort je gepest wordt. Eigenlijk zou zij wel in Oman willen blijven of over twee jaar naar een ander land willen gaan. Zij heeft geen vrienden in Nederland. Emma is drie keer verhuisd en aan iedere posting heeft zij vriendinnen

overgehouden. Zij heeft goede vriendschappen. Op de BSM zijn de kinderen wel vriendelijk, maar er is wel afstand. Emma is inmiddels gewend aan de Nederlandse afdeling op de BSM.

Thuis betekent voor Emma: 'Oman'.

Het leukste vindt zij het om op wadi te gaan en om zo naar het strand en het zwembad te kunnen lopen. De zomers zijn veel te heet in Oman. Daar staat tegenover de zij de winters in Nederland erg koud vindt. Emma is dol op de pretparken in Nederland.

Hoe onderhoudt zij haar contacten met vriendinnen? Heel gewoon: door je vriendinnen te zien, te MSM-men, mobiel telefoneren en smssen en per e-mail.

Haar lievelingsvak is 'Design en Technology' en uitgaan doet ze in de buurt op de fiets en als het donker is met de auto. Waar kun je eigenlijk uit hier? De Pdo-club, koffietenten, MQ, Shatti Qurm en naar de bioscoop.

Naam: Liz

Leeftijd: 12 jaar

Hoe lang al hier: anderhalf jaar

Hoe lang nog hier: anderhalf jaar

En dan? Naar Amerika of naar Nederland.

Voorkeur? Nederland!

Waarom? Omdat ze daar al tien jaar heeft gewoond. Zij voelt zich het meeste thuis in Nederland. Daar heeft Liz veel vriendinnen, vrienden en familie. En bovendien een eigen huis. Zij heeft nooit eerder in het buitenland gewoond, maar zegt zich wel thuis te voelen in Oman. Het is hier wel heel anders, maar toch ook leuk.

Toen ze hier kwam wonen waren de kinderen gelijk heel erg aardig en nodigden haar op de tweede dag al uit. Hier kun je gemakkelijker afspreken, want je woont allemaal dicht bij elkaar. Op school zijn er kleinere klassen en daardoor krijg je meer aandacht en ook word je meer geholpen. In haar geval met rekenen. Een nadeel is wel dat haar klas zo klein is, dat het voor de musical een probleem wordt. Je hebt een beperktere keuze aan kinderen en als je hier iets organiseert, nodig je gelijk de hele klas uit. In Nederland zat ze in een klas met 35 leerlingen.

Toch vindt zij het heel erg leuk om in Oman te wonen. De mensen zijn hier heel erg vriendelijk en ook het kampeven bevalt haar goed. Ook meldt Liz nog dat je bij de CCC Nederlands snoep kunt krijgen en dat de illegale computergames een stuk goedkoper zijn. Liz houdt ook veel van lezen en vooral van Kruistocht in Spijkerbroek (Thea Beckman).

Carry Slee is een van haar lievelingsschrijfsters.

Liz wil het liefste dit jaar nog naar Nederland, omdat ze dan na de zomer in de eerste klas van de middelbare school kan beginnen.

Thuis voor Liz? Toch Nederland, omdat ze daar tien jaar lang in hetzelfde dorp gewoond heeft.

Anne-Marie de Jong

Meer lezen over dit thema: Third Culture Kids; David C. Pollock, Ruth E. Van Reken ISBN L-85788-295-4

عيادة القرم البيطرية Al Qurum Veterinary Clinic

Dr Elke Heitz (MRCVS)

- 24 hr Emergency Service - please call 92703273
- Fully Equipped Hospital
- House Calls by Appointment
- Consultations, Vaccinations and Operations
- Full Import and Export Service
- Pet Food, Treatments and Accessories

Building 1467, Way 1822,
Seih al Maled Street, Qurum

Opening Hours: 8.30-1.30 and 3.30-7.00 (Weekdays), 8.30-1.00 (Thurs) Consulting Hours: 9-11 and 4-7 (Weekdays), 9-1 (Thurs)

Tel: 24562263

Fax: 24562804

info@muscat-vets.com

www.muscat-vets.com

Iwan's Wwweetjes

De zomervakantie is voor ons al weer voorbij, maar omdat de familie al weer bijna op de stoep staat voor de winterzonvakantie komt deze site alsnog van pas

Live Flight Information

Voor degenen die Nederland al weer een beetje missen: www.omroep.nl. Luister lekker live naar de Nederlandsche Radio, bijvoorbeeld naar 3fm op

FlightStats transforms flight information into travel intelligence

Op <http://www.omanairports.com/> vind je info over Seeb International Airport, inclusief een 'live flight information' pagina. Kan je zien of je vlucht vertraagd is of niet!

(<http://3fm.omroep.nl/>).

Ben je gek op vliegen en wil je heel veel informatie dan kan je eens op <http://www.flightstats.com/go/Home/home.do> rondsnoeffelen.

Kijk eens op http://www.rop.gov.om/english/onlineservices_trafficfines.asp om te zien of je nog verkeersboetes open hebt staan!

OAMC

En als je dan toch bezig bent, haal dan ook meteen maar wat lekkers in huis:

<http://www.dutchtaste.com/>,
<http://www.holland-at-home.nl/>,
<http://www.dutchfood.com>,
deze webwinkels hebben alles van hagelslag tot kroepoek.

Wereldwijde bezorging natuurlijk! Koekje erbij? Handig als je ook deze zomer weer vergeten bent de hagelslag in de koffer te stoppen!

Iwan de Lugt

Fine Dutch Products

Het Oman van vroeger 1974-1978

Een 'Gouwe Ouwe' uit een Raskrabbel van januari 1992.

Toen wij eind 1973 te horen kregen dat we naar Oman zouden gaan, moesten we toch eerst in de atlas kijken om te zien waar dat nu wel lag. In Den Haag op het hoofdkantoor konden ze ons ook niet echt veel vertellen, want de betreffende dame die ons erover moest inlichten, was er zelf nog nooit geweest. We kregen al gauw te horen dat manlief alleen zou moeten vertrekken, want er was geen accommodatie voor ons.

Moet je voorstellen, dat 'het kamp' ongeveer de helft aan huizen had van wat het nu (1992) heeft. Dhiab, Nimr, Ras al Hamra street, Sayyala Terrace en Marmul

waren toen nog wadi's. De gemeenschap in het kamp was erg vriendelijk en behulpzaam en al gauw had Ben een familie bereid gevonden om hun huis ter beschikking te stellen tijdens hun verlof. Op die manier hebben we ons een jaar lang beholpen, voordat we eindelijk ons eigen huis kregen op Al Huwaisa road (tegenwoordig bachelor accommodatie).

Het kamp was toen nog een 'echt' kamp. Bij de commissary was een poort waar je een pasje moest laten zien, anders kwam je er niet in. Als je van de commissary naar de Prisunic (*de huidige (...) Al Fair in het CCC, red*) rijdt, kun je even voorbij de Shellpomp nog aan iedere kant een stuk muur zien waar vroeger de poort was. Tot april '74 mochten Omaniëten die er niets te maken hadden, niet naar binnen. Toen in april het kamp openging, kwamen op vrijdag hordes Omaniëten naar het kamp om ons te bekijken. Het was net een dagje dierentuin. Er was natuurlijk voor hen ook weinig te doen. In het gebied Qurum stond nog geen huis en zo gauw je de poort bij de commissary doorging, begon het gravel. De enige asfaltweg liep van Muscat naar Seeb en van Seeb naar Sohar en Nizwa, het waren allemaal tweebaanswegen, zonder roundabouts en stoplichten.

Het uitgaansleven speelde zich voornamelijk rond de club af. De club, die niet veel veranderd is sindsdien, werd als sociale verzamelplaats gebruikt. We gingen driemaal in de week naar de

film, videoshops had je toen nog niet. Televisie was hier nog iets heel unieks. We aten in de snackbar of in het restaurant en hingen rond in de bar. Zelfs 'Dutch Night' werd toen in de Cinema Hall gehouden met binnengevlogen lekkernijen vanuit Nederland. We gingen naar het zwembad en het strand. Dat was ongeveer alles wat we hadden.

Het enige hotel waar je naar toe kon gaan, was het Al Falaj Hotel in Ruwi, vreselijk duur maar wel leuk.

Je reed dan over een stoffig gravelpad naar het hotel, waarschijnlijk nu Ruwi Highstreet. Het Intercon en het Gulfhotel (*nu anno 2007 het Crowne Plaza, red*) waren al wel in aanbouw maar nog niet klaar. Er waren in Ruwi nog wat lokale eettentjes, niet erg

hygiënisch en we hadden het vermoeden dat ze het verschil niet kenden tussen kippepoten en kattepoten.

Wat de winkels betreft, we hadden natuurlijk de commissary en ook de Muttrah Coldstore (*de huidige Al Fair in de MQ, red*) en de Kodakshop, maar ze waren nog niet zo goed geoutilleerd als tegenwoordig en sommige hadden een andere lokatie dan nu. De Hollandse kaas haalden we bij 'de Libanees' in Muttrah, voor de rest was het behelpen. Zo nu en dan kwam er een boot binnen in Muttrah met lekkere dingen. We belden elkaar dan op en gingen op pad om er zoveel mogelijk van in de wacht te slepen. Er werd wat afgehamsterd, je wist nooit wanneer de volgende boot kwam.

Natuurlijk nam je vanuit Nederland ladingen mee. Elk jaar als we op verlof waren, verstuurden we een kuub met allerlei spullen naar Oman. Het maakte niet uit wat het kostte. Omdat er vrij weinig te krijgen was, begon onze fantasie wel te werken en begonnen we met huisvlijt en wel zoute haringen inleggen. We kochten van een vissertje in Seeb village een lading kleine visjes voor een paar honderd baiza (de rial was toen f. 8,- waard). We maakten de visjes schoon en dan gingen ze 6 weken in het zout. Ik kan je verzekeren dat ze net zo smaakten als bij de kraam in Nederland. Bij elke gelegenheid kwamen de zoute haringen op tafel en er waren heel wat gelegenheden. Onze

vrije dagen en weekenden brachten we meestal door op het strand en op de club. De mannen die in het interior werkten hadden een schema van 8 dagen werken en 3 dagen thuis, dus veel vrije tijd hadden we niet.

Het begrip 'op wadi gaan' kenden we niet. Wij gingen 'op safari'. Een groot woord, maar ik denk dat dat kwam doordat we er nogal moeite voor moesten doen om te kunnen gaan.

Ten eerste hadden we geen four wheel drives, die waren toen nog niet te koop. Wij reden in kleine autootjes met 2 deuren, zonder airconditioning maar met cool-seats.

Ten tweede hadden we als we op safari gingen en voorbij Fanja wilden, een road permit nodig, te verkrijgen bij PDO. Het was zeker dat als je Seeb airport voorbij was, de politie stond te controleren en je road permit wilde zien.

Had je eindelijk de stoute schoenen aangetrokken en ging je op safari, dan huurde je eerst een Landrover bij de 'Safariclub' van PDO. Vervolgens huurde je bedjes (een soort handybeds) bij de topografische dienst. Je vroeg een permit aan met

je reisdoel en dan was je klaar voor vertrek. Ik geloof dat we in 4 jaar tijd 4 wadi's hebben gezien. De enige twee die ik me herinner zijn wadi Bani Kharus en wadi Bani Khalid. De meeste wadi's hadden voor ons geen naam, want er bestonden nog maar weinig kaarten, de kaarten die er waren, waren van rig lokaties en daar hadden we niet veel aan want zo ver gingen we niet.

Wij reden in kleine autootjes met 2 deuren, zonder airconditioning maar met cool-seats

Het is moeilijk om nu nog wadi's van toen terug te vinden, want er is natuurlijk veel veranderd. Hele gebieden zijn nu ontsloten, waar je toen niet komen kon. Heel soms komen we ineens ergens terecht en zeggen we tegen elkaar: 'Hé, hier zijn we vroeger ook eens geweest'.

Wat er nu leuker was, het Oman van toen of nu, is moeilijk te zeggen. Het is niet met elkaar te vergelijken. Maar ik ben wel heel blij dat ik voor de tweede keer dit land mag aanschouwen en bereizen.

Erica Makkink

Overgenomen uit Raskrabbel nr.5, jaargang 8, dec'92-jan'93.

op "Safari"

Het gulfhotel op deze foto is het huidige Crowne Plaza hotel.

Gulfhotel in aanbouw

Geen zin om alleen te eten tijdens de Ramadan?

Doe dan mee aan het

Progressive Dinner

4 Oktober 2007

Het enige wat u en uw partner hoeven te verzorgen voor max. 8 personen is :

een Voorgerecht

of

een Hoofdgerecht

of

een Nagerecht

Geniet van een bijzondere avond en laat u verrassen door onbekende gasten.

U kunt zich opgeven in eenheden van 2 vanaf 4 sept

op de PDO school, bij

Ans Goossens (92.878.001)

Nathalie Reumer (99.231.981)

© #584145 Index Stock Imagery, Inc.